

Kurkijokelainen

Kurkijokelaisen, hiitolaisen ja karjalaisen hengen vaalija ja ajankohtaisten kysymysten selvittäjä

×

Nro 12 • Perjantaina 26. kesäkuuta 2009

60. VUOSIKERTA

Irtonumero 2 € (sis. alv 22 %)

Värikkäät kansallispuvut ja elämisen riemu täyttivät stadionin karjalaisen Nuorisoliiton toteuttamassa tanssiesityksessä.

Karjalaisilla Kesäpäivillä Savon sydämessä 10000 kävijää

Karjalainen väki kokoon-tui 10 000 hengen voimin Kesäpäiville Kuopioon. Ohjelmaa oli runsaasti ja virallisen ohjelman rin-nalla yhtä tärkeää oli tut-tujen kohtaaminen. Suuri hätä oli niillä, jotka eivät lauantai-iltaan mennessä olleet löytäneet yhtään entistä oman pitäjäläistä. Kysymyksiä satelikin – missä ovat suistamolaiset, - missä ne impilahtelaiset kokoontuvat, – tässä on lehtiä, mutta missä ne Räsälän ihmiset on?

Menetetty Karjala antaa karjalaisuudelle elinvoiman

Avajaisjuhlassa **Risto Kuisma**, Karjalan liiton I vara-puheenjohtaja, kertaa Kar-

jalan liiton syntyhistoriaa ja päätarkoitusta.

- Liitolla on sääntöjensä mukaan kaksi päätarkoi-tusta: karjalaisen kulttuu-rin vaaliminen ja Karjalan kysymys. Karjalan kysy-myksellä tarkoitetaan me-netetyn Karjalan palautta-mista. Karjalaisten piirissä ja myös Karjalan Liitossa käydään välillä kiivastakin keskustelua siitä, onko liitto kulttuurijärjestö vai palau-tusjärjestö. Karjalan Liittoa ei ole kumpaakaan, vaan se on molempia.

- Jos unelmaa Karjalan palauttamisesta ei olisi, ei olisi luultavasti elinvoimais-ta Karjalan liittoa; ei aina-kaan merkittävää. Menetet-ty Karjala on se konkreetti-nen kohde, joka on antanut ja antaa myös karjalaiselle

kulttuurille elinvoiman.

- Sodan jälkeen ja Neu-vostoliiton aikana Karjalan palautus oli niin arka asia, ettei Karjalan Liitto toh-tinut puhua siitä oikealla nimellä, vaan käytti termiä Karjalan kysymys. Vielä muutama vuosi sitten valta-kunnan päälehti ei julkais-sut juuri mitään Karjalan kysymykseen liittyvää. Nyt tiedotusvälineet ovat avau-tuneet. Yleisradion monet dokumentit Karjalasta ovat saaneet suuren suosion mui-denkin kuin karjalaisten keskuudessa.

- Mielipidetutkimukset kertovat, että lähes puolet suomalaisista kannattaa Karjalan palautusta.

- Uskon, ettei mikään väärä voi jäädä ikuisek-si. Pitemmän päälle oikeus

Karjalaisten laulu, Karjalan kunnailla ja menevät kansanlaulut vauhdittivat marssijoiden taivalta ja viihdyttivät lukuisia katsojia matkan varrella.

voittaa. Siihen voi tosin kulua aikaa enemmän kuin yhden sukupolven verran: Mutta vielä kerran, jos Luoja suo, kotiseutemme, menetetty Karjala, on osa Suomea, Risto Kuisma haa-veilee puheensa lopuksi.

Vieressäni avajaisjuh-lassa istuu talkoolainen Leevi Niemelä, joka kertoo tulleen pystymetsästä re-väistyksi talkootöihin. Hel-pottuneen hän kertoo – Hy-vin on mennyt, ei ainakaan suurempia kömmähdyksiä ole näkynyt, mies myhäilee ja kiirehtii rullaamaan jää-hallin punaista mattoa pois avajaisjuhlan jälkeen.

Tilaisuuksien väliajoilla Kuopion klassillisen ly-seon käytävät täyttää pu-heensorina ja väki kiertele myynti- ja esittelypöytien ympärillä

Pitäjälehtipöydällä kysel-lään, eikä omassa entisessä kunnassa ole julkaisua, ku-ka kertoo meidän asioista? Ilahduttavaa on aina kuul-la – meille tulee jo lehti, - tuttu juttu, onpa niitakin, jotka kertovat, että heille tu-lee lehti, vaikka omat juuret ovat jossakin muualla.

Jatkuu siv. 7

Tässä lehdessä mm.

Lennart Aho: Kirjoita jotakin	s. 4
Kalmistotalkoot Lumivaarassa	s. 5
Kultaranta ja Naantali retkikohteina ...	s. 6
Karinainen itsenäisenä lähes 100 vuotta	s. 8
Kalajuttuja talvisodan jälkeen.....	s. 10

Toimitus on avoinna tiistaisin ja perjantaisin klo 9-14.

Seuraavat lehdet ilmestyvät 10.7., 24.7., 7.8., 28.8.

Karjalan Liiton hallituksen jäsenet jäivät stadionin edustalle kannustamaan. Kuva Reijo Mälkiä.

Vihdoinkin hellettä ja aurinkoa!

Tätä kirjoittaessani on vanhan kalenterin mukaisesti juhannuspäivä eli Juhanin ja Juhon nimipäivä. Eilen minulta kysyttiin, että muistanko milloin juhannuksen vietto siirrettiin nykyiselle paikalleen. Heitin lonkalta jonkinlaisen arvion, että varmaan siinä v. -75 paikkeilla. Tosiasia on, että Suomessa juhannusta on vietetty vuodesta 1955 alkaen välille 20.6. - 26.6 sattuvana lauantaina. Sama käytäntö on myös Ruotsissa. Kuitenkin esimerkiksi Norjassa, Virossa ja Latviassa juhannus on kalenterissa vielä perinteisellä paikallaan. Oli miten oli - hauskaa on huomata, miten säätyyppi nyt muuttui kertaheitolla. Nyt ainakin tämän viikon olemme saaneet nauttia auringon hyvää tekevistä vaikutuksista, iloisesta mielestä ja tunteesta, että nyt kesä on vihdoinkin tullut.

En voi olla ihmettelemättä sitä, kuinka luonto seuraa vuosiakaisia lakejaan. Mikä saa esimerkiksi juhannusruusun kukkimaan juuri juhannuksena kylmästä ja saateisestakin säästä huolimatta? Tälläkin hetkellä pitkin maatamme lukuisat valkoiset ja vaaleanpunaiset ruusut ovat täynnään hentoa tuoksuaan levittäviä kukkia.

Juhannuksesta alkaa virallisesti Suomen lomakausi, jolloin perhekunnat lähtevät yhdessä tai erikseen loman viettoon. Työelämään liittyvät asiat sekä arkiset huolet pyritään unohtamaan tai ainakin työntämään taka-alalle.

Pirkko Lahti, entinen Suomen Mielenterveysseuran toiminnanjohtaja totesi hiljattain, että loman onnistumisen kannalta olisi tärkeää saada etäisyyttä jokapäiväisiin murheisiin ja huoliin. Olisi hyvä tehdä jotain sellaista, mikä antaa uutta ajattelemisen aihetta ja tuo mukanaan uusia voimia. Se voisi olla patikointia Lapissa, matkustelua kauniissa maassamme, ulkomaanmatka, loma maatilamajoituskohteessa – tai loman viettäminen omalla mökillä järven tai muun vesistön lähellä. Luonnosta saa paljon voimaa ja energiaa, ja sen on ihan ilmaistakin! Tärkeää olisi löytää sitä omaa rauhaa ja elää omilla ehdoillaan. Joskus terve itsekkyykskin on hyvä asia – kunhan kuitenkin muistetaan olla loukkaamatta muita.

Ajatellaanpa, että kesä on myös yksinäisille ihmisille, vanhuksille ja sairaille sellaista aikaa, jolloin mielellään otetaan vastaan vieraita. Olisiko mahdollista yhdistää kesälomanviettoon myös jonkin iäkkäämmän sukulaisen luona vierailu? Tai käydä tervehtimässä yksinäistä ystävää, joka ehkä on hiljakkoin kokenut jonkin suuren menetyksen tai sairauden? Tuollainen vierailu ja pieni murunen omasta ajasta tuottaa taatusti toiselle hyvää mieltä ja itselle sitä vielä kaksin verroin enemmän.

Jaakko Taitonen

Kuolleita

Rakkaamme

Elsa LANKINEN

o.s. Lukka

* 10.8.1918 Kurkijoki
† 25.5.2009 Loimaa

Kaivaten
Lapset
Lastenlapset
Lastenlastenlapset
Sisko ja veli

Uupuneena silmäs suljit
siihen hiljaa nukahdit.
Luojan luokse silloin kuljit
rauhan rannan saavutit.

Siunaus toimitettu 13.6.2009. Kiitokset osanotosta.
Kiitokset Tammikodin kotipalveluhenkilökunnalle äidin
hyvästä hoidosta.

Muistettavaa

Vampula-viikon kyykkäturna pidetään perjantaina 10.7. klo 18.00 Sallilan koulun pallokentällä. Tapahtuman järjestäjää Vampulan karjalaiset.

Loimaan seudun Karjala-seura järjestää **teatterimatkan Ypäjän musiikkiteatteri**in (Annie Mestariampuja) 31.7.2009 klo 19.30. Sitovat ilmoittautumiset 22.7. mennessä Majalle puh. 040 582 4983 tai 02-763 1995. Myös ei-jäsenet tervetulleita!

REPO-SUKUISTEN SEURA ry:n SUKU-KOKOUS Heinäveden Uudessa Valamossa 1.8.2009 Tarkemmat tiedot korisivuilla www.reposukuistenseura.net. Ilmoittautumiset 30.6.2009 mennessä 0400-311734 tai rahastonhoitaja@reposukuistenseura.net

Hiitolan Kekki suku. Hiitolassa noin vuonna 1665 syntyneen Mikko Kekin jälkeläiset kutsutaan ensimmäiseen sukutapaamiseen 1.8.2009 klo 11.00 Porin Kauppaopillaitokselle, Luviantie 1. Keskustellaan sukututkimuksen nykytilasta, mahdollisesta sukukirjan julkaisemisesta sekä sukuseuran perustamisesta. Ilmoittautumiset ja lisätiedot 25.7. mennessä: hkekki@gmail.com tai puh. 050 304 1324

Kurkijoen My:n hallitus kokoontuu 1.7.2009 klo: 15.00 Kurkijokelaisen toimituksessa.

NIMIPÄIVÄT

Kesäkuu

26 Pe Jorma, Jarmo, Jarkko, Jarno, Jere, Jeremias
27 La Elviira, Elvi
28 Su Leo
29 Ma Pekka, Petri, Petra, Petteri, Pietari, Pekko
30 Ti Päiviö, Päivö

Heinäkuu

1 Ke Aaro, Aaron
2 To Maria, Maija, Mari, Meeri, Marika, Maiju, Maaria, Maikki, Kukka-Maaria
3 Pe Arvo
4 La Ulla, Ulpu
5 Su Unto, Untamo
6 Ma Eino Leinon päivä, runon ja suven päivä.
Esa, Esaias
7 Ti Klaus, Launo
8 Ke Turo, Turkka
9 To Jasmin, Ilta

Kustantaja ja julkaisija: KURKIJOKI-SÄÄTIÖ
www.kurkijoki.fi

Toimitusneuvosto: Liisa Koistinen, Lauri Laukkanen, Tapio Nikkari, Jaakko Taitonen ja Leena Virtanen

Toimitussihteeri: Helena Sulavuori
ja toimittajina kaikki Kurkijokelaisen ystävät

Toimitus: Koulukuja 7, 32200 Loimaa
Avoimna: Tiistaisin ja perjantaisin klo 9–14
p. (02) 762 2551, 050-521 3336, toimitus@kurkijokelainen.inet.fi
Lakon tai muun ylivoimaisen esteen takia ilmestymättä jääneistä numeroista ei suoriteta korvausta. Toimitus pidättää oikeuden muokata ja lyhentää lähetettyjä aineistoja. Lehden vastuu ilmoituksen poisjäämisestä tai julkaisemisesta sattuneesta virheestä rajoittuu enimmillään ilmoituksesta maksetun hinnan palauttamiseen.

ILMOITUSHINNAT:

4-väri 60 centtiä/mm + alv 22 %
Mustavalk. 45 centtiä/mm + alv 22 %

Säännöllisistä ja jatkuvista ilmoituksista huomattava alennus. Väri-ilmoitukset sopimuksen mukaan. Puhelimitte annettuihin ilmoituksiin sattuneista virheistä lehti ei vastaa. Ilmoitusaineistojen jättöaika: keskiviikko klo 12 mennessä.

Lehti ilmestyy pääasiassa joka toinen perjantai. Painosmäärä 2000 kpl.

TILAUSHINNAT:

vuosi..... 35 euroa
6 kk..... 20 euroa
3 kk..... 12 euroa
Pohjoismaat 39 euroa
Muualle 46 euroa

Tilinumero: LSOP 523900-4897
Y-tunnus 0204020-9
Sivunvalmistus:
Etusivupaja, Loimaa
Paino: Satakunnan
Painotuote Oy, Kokemäki
ISSN 0782-5668

Osanottoon

Kurkijoki- adressi

4 erilaista: kirkko, vanha
maisemakuva, värillinen
maisemakuva, kulleroita

Hinta: 12 € saatavissa toimituksesta

Haapasen Hautaustoimisto

TÄYDELLINEN HAUTAUSPALVELU
Puh. 762 2700 ja 762 2857

Heimolinnankatu 16, 32200 Loimaa

Liikeajan jälkeen Reunanen puh. 762 2700
Matkap. 0500 531 814, 050 561 0547

Hartaus sunnuntaille 28.6.
4. sunnuntai helluntaista

"Seuraa minua"

Kun Jeesus kaupungista lähtiessään kulki tulliaseman ohi, hän näki Matteus-nimisen miehen istuvan siellä. Jeesus sanoi hänelle: "Seuraa minua", ja hän nousi ja lähti seuraamaan Jeesusta.

Jeesus oli sitten aterialla hänen kodissaan. Sinne tuli myös useita publikaaneja ja muita syntisiä, ja he aterioivat Jeesuksen ja hänen opetuslastensa kanssa. Tämän nähdessään fariseukset sanoivat Jeesuksen opetuslapsille: "Kuinka teidän opettajanne syö yhdessä publikaanien ja muiden syntisten kanssa!" Jeesus kuuli sen ja sanoi: "Eivät terveet tarvitse parantajaa, vaan sairaita. Menkää ja tutkikaa, mitä tämä tarkoittaa: 'Armahtavaisuutta minä tahdon, en uhrimenoja.' En minä ole tullut kutsumaan hurskaita, vaan syntisiä." (Matt. 9: 9–13)

Olen monesti varmaan monen kristityn tavoin kuvitellut, miten hienoa olisi ollut elää kaksi tuhatta vuotta sitten ja kohdata Jeesus ennen hänen ristinkuolemaansa. Ajatuksissani Jeesus olisi ollut ihmeellinen ihminen, hänestä olisi näkynyt hänen jumalallinen alkuperänsä.

Olisi ollut onnellista kuulla hänen sanovan: "Seuraa minua." Miten paljon helpompaa olisi uskoa kun näkee! Mutta tämä kuvitelmani rakentuu siihen mitä tiedän Jeesuksen ristinkuolemasta, ylösnousemuksesta ja kristinuskon historiasta. Jos olisin tavannut Jeesuksen hänen eläessään, olisinko seurannut häntä ihaillen vai olisinko paheksunut ja ihmetellyt hänen käytöstään fariseusten tavoin?

Matteuksen evankeliumista käy ilmi, että Jeesus ei suinkaan voittanut kaikkien ihmisten luottamusta. Hän sotki totuttuja kuvioita ja seurusteli syntisinä pidettyjen, yhteiskunnan alaluokkaan kuuluvien ihmisten kanssa. Tällainen käytös koettiin jopa uhkana yhteiskuntarauhalle. Jokainen pysyköön omassa karsinassaan, ja elämä sujuu rauhallisesti.

Jeesus ei välittänyt yhteiskuntaluokista, rikkauksista tai siitä, ketä pidetään syntisenä tai hurskaana. Hän välitti ihmisestä. Karsinat ja yhteiskunnan luokkajako oli hänelle toissijainen asia. Tässä suhteessa hän oli radikaali ja uhka jopa yhteiskuntarauhalle. Hän halusi ravistella niin publikaanin kuin fariseuksenkin elämän.

Kristinuskon historia eri kirkkokuntineen ja tulkintoineen peittää alleen Jeesuksen radikaalin sanoman armon tasa-arvosta. Mutta sen ytimessä on kyse ihmisestä, sinusta ja minusta. Yhteiskunnallinen asema ei määritä ihmisen arvoa, Jeesukselle jokainen, joka kokee olevansa sairas ja syntinen on yhtä arvokas, kuuluu sitten fariseuksiin tai publikaaneihin.

Tämän vuoksi evankelista viittaa Hoosean kirjan sanoihin: "Armahtavaisuutta minä tahdon, en uhrimenoja." Se tarkoittaa rakkauden käskyn panemista käytäntöön, ihmisenä ihmiselle olemista, tässä ja nyt: itkemistä itkevien kanssa ja iloitsevista iloitsevien kanssa. Ja näin tehdessäni seuraan Jeesusta.

Päivi Salmesvuori

Teologian maisteri Päivi Salmesvuori toimii tutkijana ja opettajana Helsingin yliopiston kirkkohistorian laitoksella.

Onks tietoo KYSYMYKSET?

1. Minkä paikkakunnan alueella on Suomen itäisin kohta?
2. Mikä lääkäri on hippiatri?
3. Kuka oli Raamatun Jaakobin Joosef-pojan äiti?
4. Mitä rotua suurin osa Suomen kanoista on?
5. Mikä on Satakunnan maakuntakala?
6. Kuka oli Neuvostoliiton ylin johtaja 1985-91?
7. Miten base-hyppy eroaa tavallisesta laskuvarjohypystä?
8. Mikä on yleisin suomalainen päiväperhonen?
9. Minkä metallin seos messinki on?
10. Kuka oli Talvisodan aikainen puolustusministerimme?

26.6. Ps. 18:26-27. Herra, sinä olet uskollinen uskolliselle, vilpittöntä kohtaan sinä olet vilpittön. Puhtaat ovat tekosi puhdasta kohtaan, mutta kieron sinä johdat harhaan.

27.6. Ps. 18:28-29. Nöyrät sinä pelastat, mutta ylpeiden katseen painat alas. Sinä, Herra, sytytät minun lamppuni, sinä, Jumala, tuot pimeyteeni valon.

28.6. 4. sunnuntai helluntaista Matt. 9:12-13. Jeesus sanoi: ”Eivät terveet tarvitse parantajaa, vaan sairaat. Menkää ja tutkikaa, mitä tämä tarkoittaa: ’Armahavaisuutta minä tahdon, en uhrimenoja.’ En minä ole tullut kutsumaan hurskaita, vaan syntisiä.”

Virsi 270:9 Niin kuin isä ei voi kieltää rakkautta lapseltaan, joka vastoin isän mieltä harhaan kulkee toisinaan, niin myös Herra hoitaa lastaan rakkauden vitsalla eikä koston miekalla, armoon sulkee ainoastaan. Kaikki loppuu aikanaan, armonsa ei milloinkaan.

29.6. Ps. 25:16. Käänny puoleeni ja ole minulle armollinen, sillä minä olen yksin ja avuton.

30.6. Hoos. 14:5. Herra sanoo: - Minä parannan heidät heidän uskottomuudestaan. Minä rakastan heitä omasta tahdostani, vihani on väistynyt heistä pois.

1.7. Ef. 2:4-5. Jumalan laupeus on niin runsas ja hän rakasti meitä niin suuresti, että hän teki meidät, rikkomustemme tähden kuolleet, eläviksi Kristuksen kanssa. Armosta teidät on pelastettu.

2.7. Ps. 119:176,94. Minä olen kuin eksynyt lammas. Etsi minut! Sinun säädötesi mukaan minä tahdon elää.

3.7. Ps. 32:5. Minä tunnustin sinulle syntini, en salannut pahoja tekojani. Minä sanoin: ”Tunnustan syntini Herralle.” Sinä annoit anteeksi pahat tekoni, otit pois syntieni taakan.

4.7. Ef. 2:8. Armosta Jumala on teidät pelastanut antamalla teille uskon. Pelastus ei ole lähtöisin teistä, vaan se on Jumalan lahja.

5.7. 5. sunnuntai helluntaista Luuk. 13:1-3. Jeesuksen luo tuli ihmisiä, jotka kertoivat Pilatuksen surmauttaneen uhraamaan tulleita galilealaisia, niin että heidän verensä oli sekoittunut uhrieliäinten vereen. Jeesus sanoi siihen: ”Luuletteko, että he olivat suurempia syntisiä kuin kaikki muut galilealaiset, koska saivat tuollaisen lopun? Eivät suinkaan - samalla tavoin te kaikki olette tuhon omia, ellette käänny.”

Virsi 589:3 Torju synti, tuhon voima, joka tappaa elämää, toiset nostaa korkealle, toiset syrjään eristää. Oikeuden, laupeuden synty meiltä pimitää.

6.7. Ps. 13:6. Minä luotan sinun armoosi, saan iloitaa sinun avustasi.

7.7. Ps. 13:2. Herra, kuinka kauan? Oletko unohtanut minut iäksi? Kuinka kauan peität minulta kasvosi?

8.7. Room. 14:13. Älkäämme enää tuomitko toisiamme. Katsokaa sen sijaan, ettette saata veljeenne kompastumaan ja kaatumaan.

9.7. Room. 14:11. Jokainen polvi on notkistuva Herran edessä ja jokainen kieli on ylistävä Jumalaa.

Tapahtumia

Lauluilta Vampulassa

Perinteistä Vampula-viikkoa vietetään jälleen 3.-12.7. Karjalaiset ovat olleet aina mukana viikon järjestelyissä. Tänä vuonna järjestämme sota-ajan laulujen illan sunnuntaina 5.7. klo 19.00 karjalaistalo Toivaisella. Opastus on Vähäjoen tieltä. Lauluja esittää Oripään

kuoro, johtajanaan Katri Rajala. Riina Kankare säestää hanurilla. Ohjelmassa on useita vanhoja tuttuja kansanlauluja sekä ikivihreitä sota-ajan lauluja kuten Heili Karjalasta, Veteraanin iltahuuto ja Kirje kotiin. Lisäksi on yhteislaulua sekä kahvitarjoilu. Tilaisuuteen on vapaa pääsy.

Suvi vihtoen tulevi

Kesäkuun Sarka-sunnuntaita vietetään Suomen maatalousmuseo Sarassa vihtoja tehden. Juhannuksen jälkeinen aika on otollista vihtoen tekoon. Uuden kuun eli yläkuun aikana tehdyissä vihoissa lehdet pysyvät kansanperinteen mukaan paremmin kiinni kuin vanhan kuun aikaan tehdyissä. Sunnuntaina 28.6. klo 11-14 vihtojen teossa opastaa Esko Savo. Vihdakset tarjotaan museon puolesta. Vihtojen tekoon pääsee mukaan museon neljän euron hintaisella pääsylipulla. Suomen maatalousmuseo

Sarassa on kuluvan vuoden jokaisen kuukauden viimeisenä sunnuntaina järjestetty Sarka-sunnuntai – tapahtumia. Ohjelmassa on ollut niin musiikkia, runoja kuin yleisöopastuksia. Tapahtumantäyteiset sunnuntait tulevat jatkumaan koko vuoden ajan. Lisätietoja: Tutkija Iina Wahlström, iina.wahlstrom@sarka.fi p. (02) 7637 7016 Suomen maatalousmuseo Saraka, Vanhankirkontie 383, 32200 LOIMAA, p. (02) 7637 700, www.sarka.fi

Kurkijoen Pitäjäjuhlat

8.-9.8.2009
Loimaan yhteiskoululla

Lauantaina 8.8.
Iltapäivällä mahdollisuus sukuseurojen ja muiden ryhmien kokoontumiseen koulun tiloissa (ennakkoilmoittautuminen)
klo 17-19 ruokailumahdollisuus koululla (10 €)
klo 19.00 Muistojen iltamat (10 €)

Sunnuntaina 9.8.
klo 10.00 Messu Loimaan kaupunginkirkossa
klo 11.30 Keittolounas yhteiskoululla (7 €)
klo 13.00 Kurkijoen arkeologia, Ville Laakso
klo 14.00 Päiväjuhla (10 €)
Juhlapuhe, VT Kari Kaunismaa

Majoitusta
Loimaan evankelinen kansanopisto, 02-7627217
hinta: 30 € + lakanat 5 €
Omat eväät mukaan, yhteiskeittiö käytössä, mutta ei aamiaista tarjolla.
Loimaan Seurahuone, 02-76365100
1 hengen huone 75 €
2 hengen huone 105 €
Aamiainen sisältyy hintaan.
Saunallinen huone + 10€.

Sukuseurojen ja ryhmien kokoukset
Viime vuotiseen tapaan sukuseuroilla ja muilla porukoilla on mahdollisuus kokoontua lauantaina iltapäivällä koulutiloissa alkaen klo 15.00. Ilmoita ennakkoon toimitukseen ryhmäsi kokoontumisesta ja osallistujien lukumäärästä.

Lapsiparkki
Uutena asiana tänä vuonna toimii sunnuntain Päiväjuhlassa Lapsiparkki. 3-10-vuotiaille lapsille on tarjolla Karjalaisen Nuorisoliiton ohjelmapaketti. Ohjelma pohjautuu karjalaisuuteen, karjalaisiin leikkeihin, lauluihin.... Tuo lapsesi juhliille kokemaan ”lasten karjalaisuus”.

Vetoomus
Innosta juhlille mukaan uusia henkilöitä, tässä muutamia vinkkejä!
- ota nuoremman sukupolven edustaja autokuskiksi juhlille
- ota naapurisi, tuttavasi mukaan
- kerro juhlista 5 uudelle henkilölle, näin monta tuhatta uutta ihmistä kuulee Pitäjäjuhlista
- tulkaa perheittäin, pienimmät lapsiparkkiin kokemaan lasten karjalaisuutta

Tavataan juhlilla!
Kurkijoki-Säätiö
Vampulan Karjalaiset ry

Erkki Rahkola & Carl-Fredrik Geust:

Vaiettu Elisenvaaran pommitus

Evakkohelvetti
20. kesäkuuta 1944
Ajatus Kirjat

Kovat kannet, 17 liitettä, valokuvia,
288 sivua, ovh 38 €

Nouda tai tilaa Kurkijokelaisen toimistosta

35 €

Koulukuja 7, 32200 LOIMAA
Puh. (02) 762 2551, 050-521 3336
toimitus@kurkijokelainen.inet.fi

Onnitellen

Anna Liekari täytti 90v. 4.4.2009 ja on kotoisin Kurkijoen Elisenvaarasta. Hänen poikansa tyttärentytär Anni Keloharju Tuusulan Hyrylästä vietti ylioppilasjuhliaan toukokuun lopussa. Anna Liekari kaikkien rakastamana mammana oli jo-juhlien kunniavieras.

Anni Keloharju sai Tuusulan kunnan stipendin koulumenestyksestään. Hän kirjoitti parhaiten koko Suomessa espanjan kielen, josta espanjan suurlähetystö onnittelee kirjalahjalla. Lukioaikanaan Anni vietti vuoden vaihto-oppilaana espanjankielisessä Meksikossa. Myös muut kielet sujuivat loistavasti! Ruotsin kielen laudaturista, vaikka kirjoittikin kielen 40 asteen kuumeessa, Anni sai koko

vuodeksi Huvudstadsbladets sanomalehden, saksan kielen laudaturista hänet palkittiin kirjalahjalla. Anni Keloharjun haaveisiin kuuluu opinnot Kauppakorkeakoulussa, tosin hän on hakenut myös yliopistoon opiskelemaan espanjalaista filologiaa. Opinnot odottavat vasta ensi vuonna, nyt on väli vuoden paikka – kenties Saksaan au-pairiksi, hän toteaa.

Lisätietoa Pohjois-Savon kansanopistokuvaan lehdissä 9 ja 10

Tunnen varmasti Juho Toiviaisen, ja hän seisoo kuvassa toisena vasemmalta. Pekka Lakkosta en tunne, joten, seisooko hän toisena oikealta? Kaikki esitetyt nimet löytyvät vuoden 1922-23 nimiluettelosta

Tärkeä tieto oli minulle suojeluskunnan pyhäpuku, sillä miehillä on tuo puku monissa sen ajan valokuvissa.

Minulle soitti ensin Jenny Vaittinen, nyt Hellsten, jonka koti oli Savojalla, asuu nyt Riihimäellä. Hänen sisarensa Bertta Vaittinen, myöhemmin Häkli, istuu kuvassa keskellä ja hänen vieressään toinen oikealta on Eriikka Heinonen, Lapinlahdelta, myöhemmin Puputti ja Häkli. Tytöt ystäväystyivät opistoaikana ja tämä ystävyys ja yhteydenpito jatkui koko elämän ajan. Suuren ryhmän kuvassa he istuvat käsikynkässä. Heidän lapsistaan tuli aikanaan jopa aviopari. Eriikka eli yli 100-vuotiaaksi.

Sitten soitti Annikki Lampinen Lappeenrannasta. Hänen äitinsä Eeva Veripää, myöhemmin Lampinen ja Veijalainen, istuu tässä kuvassa vasemmassa reunassa. Eeva oli soteleski. Hänen

vanhempansa olivat Antti Veripää Korp(i)saaresta ja Riitta os. Toro. Annikki tunnisti kuvasta toisetkin tytöt, paitsi häntä joka istuu aivan oikeassa reunassa.

Helsingistä soitti Annikki Nurminen, jonka isä on Oskar Forsbacka Mikrilästä. Nimi suomennettiin myöhemmin Mäkikoskeksi. Annikki kertoi että kuvasamme toisena vasemmalta istuu hänen äitinsä Lyyli Mylén, myöhemmin Mäkikoski.

Kiitos tiedoista! Kiitos keskusteluista! Jatketaan tutkimusta.

Marjaliisa Laine

Minä tunnen ainakin Juho Toiviaisen(2.vas), hänen poikansa Aarne oli joskus samalla luokalla kuin minä.

Myös toisen henkilön tunnen. Hän on serkkuni Heikki Lakkonen, ei siis Pekka. Pekka Lakkonen oli Matti Lakkosen poika. Oltiin lapsuus yhtä aikaa Suohovin pelloilla ”keltakukkia” nyhtämässä ja rahaa tienaamassa.

Lämpimin terveisin
Annikki Söderholm
o.s. Kylliäinen

Tästä alkaa 3-osainen Marjaliisa Laineen kirjoittama kertomus keskusteluistaan nyt jo edesmenneen Lennart Ahon kanssa.

Osa I

Lennart Aho pyysi: -Kirjoita jotakin

Tämä kaikki alkoi siitä, kun sisareni Leena kysyi minulta muistanko minä, että Erosen isäntä oli kuljettanut poikansa arkun asemalta heidän kotiinsa Kärnäelle. Minulla ei ollut minkäänlaista muistikuvaa asiasta. Meitä molempia kosketti ajatus isästä kuljettamassa kaatunutta poikaansa vielä kerran kotiin.

Heidän oli täytynyt kulkea pihamme läpi. Ehkä me olimme nähneetkin nuorattaat, mutta kuva siitä on hävinnyt muistista niin kuin moni muukin asia noilta ajoilta. Arne Eronen oli kuollut sotasairaalassa toukokuussa vuonna 1943. Minulla on hyvin hämärä muistikuva hautajaisista ja tuvasta Kärnäellä, jonne oli ahtautunut niin paljon ihmisiä, että piti päästä ulos.

Mutta muistin tien. Se kulki Sopen tiestä erottuaan Veikon talon (toisiin) pihan läpi, jossa asuimme, sitten veräjän kautta lehmihakaan ja kääntyi pian suorassa kulmassa vasemmalle metsään. Tien vasemmalla puolella notkossa kasvoi rentukoita, silloinkin, kun juoksimme metsään pakoon, kun suurpommitus asemalla ravisteli taloa. Ylempänä metsässä maa oli vuokkojen aikaan aivan sininen. Muistan, että äitienpäiväjuhlaan Sikiön talolle me alakoululaiset veimme vuokkoja ja jokaisen äidin rintaan kiinnitettiin neulan avulla pieni sininen kimppe.

Tie kulki hyvin jyrkkää rinnettä ylöspäin ja sade oli tehnyt siihen syviä uurteita ja isoja kivenmurikoita oli noussut esiin. Jostain syystä tien ja sen rinteiden muistan selvästi. Alhaalla mutkan kohdalla oli ollut tien toisella puolella venä-

laisten rinteeseen kaivama talli tai katos. Katto oli tehty laudoista ja hiekasta, mutta muuten kaarenmuotoinen rakennelma oli avoin. Hevoset olivat seisonet päät maaseinää päin. Väliseiniä siinä taisi olla ja iso kasa hevosenkenkiä kasassa maassa, mutta ne olivat aivan liian pieniä suomalaiselle hevoselle. Hiekka oli sillä kohtaa hienoa ja erikoisen vahvan väristä, mutta en muista enää oliko se keltaista vai punaista.

Kysyin näistä hautajaisista muutamalta entiseltä Elisenvaaran naapurilta, mutta he eivät muistaneet mitään. Mutta sitten Elvi Miikkulainen soitti ja kertoi, että Lennart Aho muistaa asian. Sain puhelinnumeron ja eräänä päivänä soitin. Esittelin itseäni ja luulin olevani hyvinkin vieras, mutta olimmekin tuttuja. Naapureita olimme olleet ja Lennart muisti hyvin Kiiskin pienet tytöt. Lennart muisti myös Arne Erosen hautajaiset ja sen että isä tai veli oli todella hakenut arkun asemalta ensin kotiin. Vasta sen jälkeen se oli kuljetettu kirkonkylään sankarihautaan, 15 kilometrin päähän. ”Sehän on vanha karjalainen tapa”. Kaatunut oli ollut Lennartin tuttu.

”Mutta muistin tien. Tien vasemmalla puolella notkossa kasvoi rentukoita.

Ahon talo oli ollut Elisenvaarassa kotitaloni Kiiskilän rajanaapuri kaakon suunnalla, noin puolen kilometrin päässä linnuntietä. Kärnäki tai oikeasti Kärämäki, jolla Erosen veljesten, Matin ja Aapron (Aabraham) talot

olivat, oli lännessä päin. Lopotin tien varrella oli ollut ns. kyläkoulu, siitä eteenpäin oli ollut Kiiveri ja Valtoset, sitten Aho, Poutanen, Lukka, Jääskeläinen, Miikkulaiset, Kyliäinen, Liekari jne. Se oli käsittääkseni Elisenvaaran Keskikylää, jossa Kiiskilä oli pohjoisreunassa.

Kärämäki, 100m korkea meren pinnasta, näkyi maisemassa komeana peltoaukean länsipuolella. Ahon keittiön ikkunasta näki näkyi kokonaan, kertoi Lennart, ja maisema oli ollut erittäin kaunis, varsinkin hiirenkorvien aikaan. Isä-Pekka oli kuulemma käynyt keuhkoihinsa tähtäällä ihailemassa tätä näkymää heidän ikkunastaan. Isällä oli ollut tapana pistäytyä naapureihin jututellein noin vain ohimennen ja tämä tapa jatkui evakossa Suonenjoellakin.

Sitten Lennart kysyi ovatko minun varpaani kunnossa. Miten niin, ei niissä kai mitään erityistä ole. ”No, kun se maitotonkka hyppäsi silloin sinun varpaille kun tiessä oli jokin kuoppa.”

Jatkosodan aikana Lennartia oli silloin tällöin kutsuttu avuksi hevostöihin Kiiskilään. ”Isällä kun oli niitä asioita hoiettavana” eikä muita miehiä aina ollut talossa. Hevosella piti viedä maitotonkat kauppaan tai kuljettaa sotavankeja takaisin vankilaan yöksi tai hakea heidät aamulla.

Minä olin sillä kertaa menossa kouluun ja päässyt maitokyydissä. Maitotonkka oli tiessä olleen kuopan vuoksi pompannut varpaileni. Kun parkuminen oli loppunut, oli Lennart tarkistanut, että varpaat olivat kunnossa ja matka oli jatku-

nut. Miten ihmeessä, olinko menossa kouluun avojaloin. ”ei, kun ne oli siulla käessä. Issäis sano, että kenkiä pitää säästää”.

Helmikuussa 2008 juttelimme ensimmäisen kerran. Lennart oli päässyt juuri sairaalasta. Hän vähätteli minulle vaivojaan ja aluksi vain tuttavilta sain kuulla hänen vakavista sairauksistaan. Koska hän oli pitkiä aikoja poissa, ja minullakin oli omat menoni, ehdimme soitella vain muutaman kerran. Mutta puhelumme olivat pitkiä.

Kesällä ennen Kurkijuhlia, saatuaan kuulla, että olemme menossa juhliin, Lennart kutsui meidät kahville kotiinsa. ”Ku mie olen nähnyt teidän isoisän, niin mie haluan nähdä teitäkin”. Tällaisen kutsun jälkeen voi vain sanoa - kiitos kyllä, vaikka pelkäsimme aiheuttavamme vaivaa ja räsistystä sairaalle Lennartille. Ja niin kolme meistä viidestä sairuksesta sekä miehemme vietimme ikimuistoisen runsaan parituntisen nauttien maittavasta voileipäkakusta ja muista herkuista, mutta ennen kaikkea Lennartin kertomuksista Ypäjällä hänen kauniissa kodissaan. Vain yksi asia unohtui, valokuvien ottaminen. Lennartilla oli kamera pöydällään ja minulla omani laukussa. Kuva jäi ottamatta, mutta meille kolmelle tuo käynti oli kuin pyrähdys lapsuuden maille ja jää muistiin ilman valokuvaakin.

Viimeistä edellinen keskustelumme oli lokakuussa. Kun soitin, Lennart oli satumoisin käymässä terveyskeskuksessa, mutta halusi kuitenkin jatkaa juttelua siinä aulassa odotellessaan. Hän päivitteli sitä, että oli

Lennart Aho.
Kuva Leena Urhon kokoelma

tullut vahingossa kuukaution aikaisiin eivätkä kokeiden ottajatkain olleet sitä huomanneet. Mutta hänellä oli minulle asiaa: ”Kuule ku siulla on vähä sitä kirjottamisen taitoo niin kirjottasit jottain.” Mistä minä kirjoittaisin. ”Mistä vain”. Sinun vanhempiesi elämä on ollut hyvin erikoinen, voisiko siitä kertoa, kysyin. Lennart sanoi, että hänen siskonsa on jo siitä kirjoittanut. Sisar Elvi on kirjoittanut kolme kirjaa. Lupasin miettiä ja palata asiaan. Seuraavalla viikolla tuli postissa Lennartin lähettämänä Elvi Ahon kirjoittama kirja ”Siipirikko”.

Luin kirjan pikaisesti. Sitten soitin ja keskustelimme siitä. Kirja kertoo äidistä ja tyttärestä ja heidän välisestä suhteestaan, mutta minua kiinnostivat eniten asiat, jotka saattaisivat oikeasti liittyä Ahon taloon, naapureihin, sota-aikaan ja varsinkin paluumuuttajien elämään talvella 1941-42. Miten siellä tultiin toimeen. Lennart oli ollut mamman kanssa kotonaan Ahossa koko tuon ajan ja kertoili jotain siitä. Hän varoitti uskomasta kaikkea mitä Elvin kirjassa kerrotaan, sillä sisko on käyttänyt kirjailijan vapautta ja jokin asia oli jopa kääntynyt päinvastaiseksi.

Se jäi viimeiseksi keskustelukumme. Puhelimeen ei vastattu enää. Olin hyvin surullinen, kun sain sitten Elvi Miikkulaiselta kuulla Lennartin kuolleen äkillisesti. Meillä oli ollut niin mielenkiintoisia keskusteluja. Lennartin muisti oli erinomainen ja hän oli kiinnostunut ja perillä niin monista asioista. Hän oli myös innostunut ja sujuva kertoja. Keskustelumme olivat minulle runsas tietolähde, kun yritän mielessäni rakentaa kuvaa elämästä kotipaikallani Karjalassa. Lennart oli tullut hyvin toimeen isä-Pekankin kanssa 29 vuoden ikäerosta huolimatta ja tuntui, että naapurukset olivat olleet toisiinsa yhteydessä paljonkin.

Lennart oli siis pyytänyt minua kirjoittamaan jotain. Olen kerännyt muistiinpanojani, joita tein puhelujen jälkeen. Yritän kertoa tapahtumista ja paikoista, sillä tavalla kuin ne kuulivat ja ymmärsin ja ehdin kirjata muistiin. Lennartin käyttämää murretta en osaa kirjoittaa oikein, mutta täl-

laisena sen muistan. Minun oma murteeni jäi sotalapseen Ruotsiin.

”Amerikassa piiinkin palkka oli suurempi kuin presidentillä Suomessa.

Ennen sotia

Lennartin äiti oli kotoisin Iisalmesta Pörsänmäen Petäjämäestä, Kattaisia. Meidänkin äitimme Eeva oli Iisalmen Pörsänmäestä, Yläpihasta Kärnäisiä. Eivät he olleet tuttuja lapsuudessaan. Lennartin vanhemmat olivat tavanneet toisensa Amerikassa ja menneet siellä naimisiin. He olivat tulleet Suomeen ja tytär oli syntynyt täällä, mutta sitten he olivat lähteneet takaisin Amerikkaan joksikin aikaa. ”Amerikassa piiinkin palkka oli suurempi kuin presidentillä Suomessa” oli silloin sanottu. Säästöt mukanaan nuoret olivat palanneet Suomeen. Kun siihen aikaan oli alettu puhua dollarin arvon pian muuttuvan, he olivat ostaneet vuonna 1924 vähän kii-reisistä tilan Elisenvaarasta, Emil ja Helena Simolalta, muisteli Lennart. En malta olla kertomatta tässä, että Helena oli Kiiskin sukua, hänen veljensä oli mm. Metsolan Heikki Kiiski.

Mutta oli käynyt niin, että dollarin arvo olikin noussut. He olisivat voineet ostaa suuremmankin tilan, mutta tehty mikä tehty. Vuonna 1927, kun Lennart oli vuoden vanha, oli isä Juho lähtenyt uudelleen Amerikkaan. Anna Aho, mamma, jonka toiveena tilan hankkiminen oli tainnut enemmän olla, jäi kahden lapsen kanssa Elisenvaaraan.

Lennart aloitti koulun jo kuusivuotiaana. Hän kertoi olleensa pienikokoinen ja häntä oli kiusattu koulussa. Mamma mietti jo ottaa hänet pois koulusta, mutta Kiiskin Pekka oli sanonut, että anna pojan vaan olla koulussa.” Joutuu pikemmin töihin.”

Alakoulu oli aluksi ollut Sikiöllä ja toinen luokka käytiin yhteiskoululla. Koulutovereina olivat olleet mm. Lauri Koho ja Veikko Hakulinen. Opettajana jossain vaiheessa Lennart muisteli olleen Jussilan, joka oli innokas ja tunnettu musiikin harrastaja, myöhemmin Nekalan tyttökuoron johtaja. Lennart arveli, että kaikilla koululapsilla olisi ollut käy-

Näköala Kiiskilän toisilta länteen: Vasemmalla Kiiskilä ja kuvan oikeassa ylänurkassa Ahon talo. Kuva on otettu ennen vuotta 1926. Kuv. Pekka Kiiski.

Kultaranta ja Naantali, retkikohteena erinomaiset

Kultaranta, Tasavallan Presidentin kesäasunto siintelee Naantalissa venesatamasta nähtynä Luonnonmaalla jylhänä ja salaperäisenä. Maiseman toinen katseenvangitsija on keskiaikainen luostarikirkko. Näihin ei niin vain pääse lähemmin tutustumaankaan. Kultarannan puisto avautuu vain tarkoin rajattuina vierailuaukoina, sen graniittihuvila ei lainkaan. Kirkkoon ei musiikkijuhlien aikaan ole taasen tilaisuuksien ulkopuolella pääsymahdollisuutta, koska konserttoijat käyttävät kirkkoa myös harjoitussalina. Kurkijokelaisten yhdessä Vpl. Pyhäjärvi-seuran kanssa tekemällä kesäretkellä kirkko nähtiin vain kaukaa, mutta päästiin niin Kultarannan puistoon kuin kierrokselle Vanhan kaupungin kujillekin ja ihastelemaan venesatamaa. Muumimaailmaa, jonka kesäsesonki juuri retkipäivänämme avautui, ei oltu ohjelmaan yritetty mahduttaakaan.

Aurinkoisena kesäkaupunkina mainostettu Naantali oli pilvisenäkin päivänä elämys. Vanhaan kaupunkiin päästyä on rantabulevardin pittoreskia ja värikästä näkymää kesäravintoloiden terasseineen silmäillessä suorastaan vaikea uskoa tämän idyllin levittäytyvän eteen Suomessa. Naantalia ei suotta ole esitteissä mainittu yhdeksi Suomen kauneimpiin kuuluvaksi lomakaupungiksi.

Pitäjien välistä yhteistyötä

Ihmisten välinen ystävyys voi johtaa yhteisöiden väliseen yhteistoimintaan ja ystävyyteen. Vähitellen syntyneet ihmisten väliset yhteydet johtivat tänä keväänä siihen, että pyhäjärveläiset ja kurkijokelaiset lähtivät yhteiselle kesäretkelle Naantaliin. Pääasiallinen retken valmistelu ja vetovastuu oli tällä kertaa Vpl. Pyhäjärvi-seuralla. Ryhmää luotsasi Kaarina

Pärssinen. Kiinnostuneita tulijoita riitti 60 lähtijää, joille tarvittiinkin sitten menopeliksi 2-kerrosbussi. Sellainen löytyi Talma-Bussilla. Tunnelista toiseen etenevää uutta Helsinki-Turku moottoritietä matkattiin hulpeaa maisemaa korkealta kakkoskerroksen tasolta ihaillen ja me ykkös-kerroslaiset nautimme näkymistä normaaliin tapaan.

Bussimatalla keskustelut toisipitäjäläisten kesken kävivät käytävän yli, perillä kahteen opastusryhmään jakautuessa sekoituttiin sopivasti, aterialla ruokailtiin enimmäkseen sekäpyödyssä – ja niin tutustuttiin päivän mittaan yli pitäjärajojen ainakin vähän lisää.

Suuri hyöty oli siitä, ettei retkelle tarvinnut matkata kahdella vajaalla bussilla, kun kummastakaan pitäjäseurasta ei tahdo enää nykyisellään löytyä menokohteesta riippumatta täyttä bussilastillista. Puhumattaakaan siitä, että me järjestelyvastuussa olevat koimme voimiemme säästävän yhteen hiileen puhalttaessa.

Krookilan kotiseutukeskuksessa ihastuttavat Wanhat Kupit

Kun ehdotukset Kultarannan lisäksi hyvistä matkaan liittyvistä kohteista tehnyt Naantalissa kaupungin matkailutoimisto tarjosi tulo-matkalle käyntiä Krookilan kotiseutukeskuksen Wanhat kupit kahvikuppimuseosikin kutsutussa paikassa Raisiossa, en ollut koskaan kuullutkaan paikasta. Krookilan historia alkaa vuodesta 1490. Juhana III lahjoitti tämän kruununtalon aviotomalle tyttärelleen v. 1577 ikuisiksi ajoiksi.

1700-1800 luvulta peräisin olevien vanhojen talojen muodostamassa pihapiirissä on toiminut tyypillinen talonpoikaistalo rakennuksineen. Nyt paikka on Raision kaupungin omistama Krookilan kotiseutukeskus

Graniittihuvilan puiston muotopuutarha päättyy aukioon, jolla on alun perin Sammakko-veistoksen alustaksi suunniteltu suihkukaivo. Veistos on nykyisin Amos Anderssonin kesäpaikan taidekokoelmissa Kemiössä. Kuva Kauko Hinkkanen.

Wanhat Kupit kahviloineen, juhla- ja näyttelytiloineen. Kahvit tarjotaan ryhmille Juhla Mummola ravintolassa, vanhan tummuneen pirtin suuren uunin äärellä isossa tuvassa ja niitä voi vetäytyä nauttimaan saliin tai pikkukammareihin.

Arabian tuotantoa kautta vuosikymmenten esittelevä kahvikuppien ja muiden astioiden mainio kokoelma Wanhat Kupit toimii myös myymälänä. Kotiin viemiseksi voi täydentää vaikkapa rikki menneen kupin tai lautasen tilalle uuden omiin astiastoihinsa. Samassa tilassa on myös pikkuruinen kahvila. Pihapiirin aitassa oli esillä Arabian tee- ja kahvikannujen kokoelma. Toisessa aitassa voi tehdä edullisia löytöjä astiastojen osien yksittäiskappaleista. Krookilassa olisi viihtynyt vaikka koko päivän, tosin silloin olisi joutunut ehkä mukaan häihin tai muihin perhejuhliin, joita tiloissa

ahkerasti vietetään.

Idyllinen kaupunkikuva

Naantaliin saapuessa katseen vangitsevat arkkitehtonisesti puukaupungin tyyliin sopien vain korkeintaan 3-kerroksiset rakennetut talot. Komea pari-kolmekymmenmetrisenä korkealle kurottava kynähaapa on puistokadun reunuspuuna vaikuttava näky. Ellei joka kylästä ja kaupungista tuttu kauppaketjujen räikeinä huutavien mainosten summa löytyisi myös Naantalista, olisi vaikutelma epätodellisen siisti ja puhdas.

Silloiseen Maskun pitäjään, Naantalissa Ailosten niemelle v. 1442 sijoittunut birgittalaisluostari sai nimen Vallis Gratiae – Armon laakso, joka keskiaikaisen ruotsinkielisen mukaisesti on Nadhendaal. Vuotta 1443 pidetään Naantalissa kaupungin perustamisvuotena.

Vanhassa kaupungissa värikkäät talot ovat hyvässä maalissa, siistejä, idyllisiä pihanäkymiä ja kapeita katuja. Somaa kuin nukkekylässä. Vierailulla kaupunginmuseossa tutustutaan mm. kuuluisaan birgittalaisluostarin nunnien käsityöperinteeseen pellavaisine sukkiineen ja pienine nukkeineen.

Kauneimmillaan kaupunki on venesataman äärellä. Vaikka laitureiden vierasvenepaikat ovat vielä tyhjiä ja purjeveneistä osa telakalla eikä koleasta säästä johtuen lukuisten rantaravintoloiden terasseilla näy ketään, houkuttelee näkymä jäämään ja mieleen jää kytemään paluu kesemmällä. Kuuluisasta vanhasta kylpylästä on jäljellä enää koristeellinen rantaravintolana toimiva rakennus kirkonmäen juurella meren rannalla. Uusi kylpyläkokonaisuus toimii kauempana noin kilometrin päässä keskustasta.

Presidentin kesäasunto Kultaranta

Tasavallan Presidentin kesä Kultarannassa alkaa tänä vuonna kesäkuun 10. päivä. Naantalissa kaupungin tervetuliaisseremoniat pidetään vuosittain venesatamassa. Sieltä presidentti puolisoineen siirtyy kirkkoon musiikkijuhlien konserttiin. Tänä vuonna konsertin nimellä on Unelmia ja näkyjä. Tasavallan presidentti Tarja Halosen voi Naantalissa nähdä paitsi tulojuhlassa ja konserteissa myös Kultarannassa. Oppaiden mukaan on hyvin tavallista, että myös siellä vierailevat ryhmät näkevät hänet puistopuutarhasa tai matkalla golfaamaan ja hän tervehtii aina vieraita iloisesti vilkuttaen.

Lars Sonckin suunnitteleman Kultarannan graniittihuvilan rakennustyöt tehtiin vv. 1913-16, rakennuttajana aikansa rikkain suomalainen suurliikemies maanviljelysneuvos Alfred Kordelin. Hänen kuoltuaan v. 1917 Mommilan kartanossa sattuneessa kahakassa vain 48-vuotiaana, tila siirtyi tämän poikamiehen testamentin mukaan Turun yliopistolle. Alue rakennuksineen siirtyi vaihtokaupalla eduskunnan päätöksellä valtiolle, kun oltiin etsiske-

Venesatamaa ympäröi kesäisin käytökirkko. Kuva Veikko Mikkola.

lemässä uuden tasavallan korkeimmalle virkamiehelle kesäasuntoa. Presidenttien kesäasuntona se on toiminut vuodesta 1920.

Raikas merituuli puhalteli tuskin plus kymmenasteisessä säässä Kultarannan puistoa kiertäessämme. Kun oikein antoi mielikuviutuksensa laukata, saattoi oppaan selostusta kuunnellessa nähdä mielessään puiston kymmenien kukkapenkkinen niin sinivalkoiset, punaisten sävyjen kuin muutkin kukkaismaailmat. Suihkulähteitä ei oltu vielä avattu. Kesäkukkien istutuksia ei kylmän kevään vuoksi oltu vielä tehty. Leimukukkapenkit olivat hyvässä kasvuvauhdissa, samoin kaarevissa penkeissään rehoittavien lukuisten ruusulajien muodostama pyöreä ruusutarha.

Eräs mieleen jääneistä yksityiskohdista oli kasvihuonealueella sijainnut, lähes mielettömän upea, arviolta lähes parikymmenmetrin, toista metriä leveä pionipenkki satoine ellei tuhansine lähellä avautumista olevine nuppuineen. Sen jos minkä haluaisin nähdä alkukesään sijoittuvassa kukkaloistossaan. Harrastelijatarhurina haluaisi nähdä myös hyötypuutarhan, sillä Kultaranta on täysin oma-varainen presidentin taloudessa tuotteita kasvattava valtion maatila. Niin juurekset, hedelmät kuin kukatkin tuotetaan tilalta presidentin tarpeisiin ympärivuotisesti.

Tunnin opastetulla kierroksella näkee pääosan tästä Suomen suurimmasta

Vanhan Naantalissa kaduilla ei saa liikkuu vapaasti autoilla ja ajokadut ovat enimmäkseen yksisuuntaisia. Kuva Jorma Kaartinen.

Kaupunginmuseon pihapiirissä on myös yrittäjä, jonka yrittäjäkerhon kerrotaan olevan peräisin birgittalaisluostarinajoilta. Kuva Kauko Hinkkanen.

ssä olevat rantaravintolat, mutta katseen vangitsee vanha Luostari-

Krookilan kotiseutukeskuksen pihapiirissä on myös taustalla oleva Juhla Mummolaksi nimetty ravintola- ja juhlatila. Kuva Veikko Miikkola.

rakennetusta puistoalueesta ja Versaita muistuttavasta muotopuutarhasta. Kerrottiin, että kaikilla puistoalueelle ja metsään sijoituvilla kauniilla, huvilamaisilla rakennuksilla on käyttötarkoituksensa ja asujansa kesäaikaan. Presidentin mukana tulee taloja asuttamaan myös henkilökunta linnanvoudista ja adjutanteista hovimestariin ja turvamiehiin. Kun talvella puutarhaa ja puistometsää hoitaa 8 henkilöä, lukumäärä noin kymmenkertaistuu kesäkuukausiksi. Graniittilinnassa ei presidenttiperheen lisäksi asu muita. Sinne sisälle pääsy on kaikkina vuodenaikoina kielletty.

Ilman ryhmää Kultarantaan pääsee tutustumaan perjantaisin klo 18-20, jolloin puisto Kordelinin ohjeiden mukaisesti on vapaasti avoinna kaikkein käyskenellä.

Merellisiä herkkuja

Retkeläisten ruokapaikaksi valittiin tällä kertaa saaristolaseravintola Pohjakulma, Kultarannasta vain 12 km Rymättylään, joka sekin vuoden alusta on kuulunut kuntaliitoksen myötä Naantaliin. Monenlaisten kalaherkkujen kerrottiin olevan talon omien reseptien mukaan valmistettuja. Vanhalle kansakoululle sijoittuva suosittu juhlapaikka on ryhmämme kokemuksen mukaan aivan erinomainen ruokapaikka. Se on avoinna paitsi ryhmille, niin lauantaita lukuun ottamatta kaikille. Meidän iloksemme tuliaisiksi tarjottiin ostettavaksi paitsi saaristolaisleipää myös kahden pikkutyön toimesta vastaanostettua Rymättylän perunaa kilon pusseissa.

Kaarina Pärssinen

Jatkoa sivulta 1

Siirtoväen sijoittautumisen ongelmat vihdoinkin käsiteltävä

Lauantain - sunnuntain välisen ukkosmyrsky-yön jälkimainingit tiputtelivat, välillä kaatoivat, vettä torille kokoontuvien marsijoiden niskaan. Marssin alkuun mennessä paksuimmat pilvet väistyivät ja 1500 marssijan ja noin 200 lipun kulkue pääsi kuivana Väinöläniemen stadionille, jossa päiväjuhlaan osallistujia oli kaikkiaan noin 5 000 henkilöä.

Päiväjuhlien kumpikin puhuja sekä eduskunnan 1. varapuhemies Seppo Kääriäinen että Karjalan liiton hallituksen puheenjohtaja Markku Laukkanen käsitelivät evakoiden sijoittumista ja heihin kohdistuneita ennakkoluuloja uusilla kotiseuduillaan.

- Karjalaisen siirtoväen sopeutuminen ei ollut mutkatonta. Evakot kohtasivat valtavia ennakkoluuloja ja syrjintää, niin heimo- kuin uskontotaustaan johtuen, Markku Laukkanen kertasi perjantaisen seminaaripäivän tutkimuksia ja jatkoi, että evakoiden sijoittautumisen aikaan muualta tullut edusti vierautta ja muukalaisuutta.

Seppo Kääriäinen näki karjalaisten tulossa monia myönteisiäkin puolia.

- Karjalainen tapa-, ruoka- ja käsityökulttuuri elävöitti näiden seutujen menoa, samoin kuin ortodoksisuus toi uusia piirteitä hengenelämään. Eku- meniasta tuli arjessa totta. Karjalaisten kulttuuri- ja harrastusaktiivisuus hedelmöitti savolaista meininkiä. Karjalaisten osallistuminen luottamushenkilöinä kuntien, puolueiden ja järjestöjen toimintaan lisäsi keskinäistä luottamusta. Pidän tärkeänä

Luettavaa tarjolla. Pitäjälehdet ovat oivallinen yhteydenpito-kanava.

Saarnion perhe pärjäsi piirakkakisassa

Saarnion perhe sai kolme sarjavoittoa Valtakunnallisissa Piirakkamestaruuskisoissa Kuopiossa Karjalaisilla kesäjuhilla lauantaina 13.6.

Tulokset:

Vunukat alle 5 vuotta: 1. Ilkka Saarnio, Kurkijokiseura, 7,5 p
Vunukat alle 8 vuotta: 1. Sauli Saarnio, Kurkijokiseura, 7,5 p
Vunukat 8-10 vuotta: 1. Aleksandra Rutonen, Etelä-Karjalan Karjalaisseurojen piiri, 8,5 p
Nuoret 16-25-vuotta: 1. Matleena Haukka, Vihannin

Karjalalaiset, 9p, 2. Pirita Repo, Etelä-Karjalan Karjalaisseurojen piiri, 8,2 p

Naisten sarja: 1. Ritva Anttila, Karjalaisseurojen Salon piiri, 8,1 p, 2. Terttu Saukkonen, Karjalaisseurojen Salon piiri, 7,4 p, 3. Senja Kaiponen, Oulun Karjalaisseura, 7,2, p

Miesten sarja: Sami Saarnio, Kurkijoki-Seura, 7,5, p, 2. Seppo Hurta, Jämsän Karjalaisseura, 7,2 p, 3. Pekka Sihvonen, 7 p.

Karjalanpiirakka on Karjalan helmi, joka on suojattu EU:ssa (APT) aitona perinteisenä alkuperäisnimityksenä tuotteena. Kar-

Neljä polvea juhlilla: vas. lasten mummo Arja Päivinen, sukujuuret Sortavalan Pitkärannassa, Hannu Vesanen sekä hänen äitinsä Arja Vesanen o.s. Karsila, suku kotoisin Kurkijoelta, edessä Hannun työt, tulevat vunut Claudia ja Sofia. Perheen nuorimmainen Maxim oli äitinsä Terhin valvomana autossa unilla.

myös karjalaisten ja kanta-väen ”veren sekoittumista”. Savolaiset tarvitsivat karjalaisten eväitä: suvaitsevuutta, suhteellisuuden tajua ja sovinnollisuutta. He toivat ilon kyliin. Se tarkoitti elämäniloa, iloa saada elää, hän kiteytti ja muistutti, että tälläkin hetkellä maailmassa on kymmeniä miljoonia ihmisiä, jotka ovat joutuneet lähtemään kotiseuduiltaan.

- Omista ongelmistamme riippumatta meidän on inhimillisyyden ja kansainvälisen yhteisvastuun nimissä kyettävä ottamaan heidät vastaan. Heidän asiansa on maahanmuuttoviranomaisen piirissä käsiteltävä nykyistä paljon rivakammin, jotta he pääsevät nopeasti oppimaan kieltämme ja kulttuuriamme, juurtumaan yhteiskuntaamme ja antamaan oman työpanoksensa sen rakentamiseen. Uudet suomalaiset rikastuttavat kansakuntaamme, kun ojenamme heille kätemme ja toimimme yhteisvastuun hengessä, Seppo Kääriä-

nen totesi ja vertasi näin nykyajan pakolaisuutta ja evakoiden sijoittumista.

Lippurivistön hulmutessa tuulessa kentän ympärillä, paikalle kirmasi noin 300 tanhuajaa, jotka esityksellään kertoivat karjalaisen kansan ja paikallisen väestön sopeutumisesta ja osin sulautumisestakin toisiinsa. Löytyi yhteisiä asioita, tanssitkin muistuttivat toisiaan ja yhdessä luotiin uusia. Juhlan juontaja näyttelijä Seija Pitkänen tosin esityksen päätyttyä, että esiintymässä oli ollut pienin hänen näkemänsä tanhuaja, kun äitinsä sylissä tanhusi muutaman kuukauden ikäinen vauva.

Ensi vuonna Karjalan Liitto täyttää 70 vuotta. Juhlavuoden kesäjuhlat pidetään Helsingissä ”karjalaisten laulujuhlien” teemalla 18.-20.6.2010. Setakat eli Sari Kaasinen, Mari Kaasinen ja Karoliina Kantelinen kävivät laulullaan toivottamassa kaikki tervetulleiksi Helsinkiin.

jalanpiirakka on matkannut karjalaisten mukana ja säilyttänyt kulttuuriperinteen sukupolvelta toiselle, joka tunnetaan jo koko maapallolla ja sen identiteettiä ei kukaan saa muuttaa.

Karjalan Liiton naistomikunnalle on kunnia-asia vaalia ruokaperinnettä,

etenkin karjalanpiirakkaa ja sen tekemistä kotimaisista raaka-aineista (ruis ja ohra). Sen osoituksena on karjalaisten kesäjuhlien yhteydessä järjestettävät valtakunnalliset piirakkamestaruuskilpailut, vunutasta mummoon ja vaariin.

Mieluisa lahja

Kurkijoki-
isännänviiri

80 € + postitus
Pituus 4 m, yläosan
leveys 45 cm.

Kurkijokelainen
Koulukuja 7, LOIMAA
puh. (02) 762 2551
ja 050-521 3336

Karinainen itsenäisenä lähes sata vuotta

Karinaisten kunnan tie on ollut sama niin kuin monen muunkin Varsinais-Suomen kunnan. Asutusta seudulla on ollut jo 1300-luvulta lähtien. Emokuntana oli aikanaan Marttila, mistä Karinainen sai oman rukoushuonekuntansa vuonna 1657, kappeliseurakunnan arvon v. 1901 ja omaksi kunnaksi se itsenäistyi vuonna 1908.

Itsenäinen taival päättyi niin, että v. 2005 alusta lukien 2514 asukkaan Karinainen liittyi Pöytyän kuntaan.

Sotien jälkeen Karinaiisiin asutettiin, tai asetui asumaan evakkoja harvinaisen monesta Karjalan kunnasta. Karinainen oli jäänyt jotenkin ”väliinpuutoajan” asemaan, sillä sinne ei ollut alun perin määrätty mh - lain mukaan minkään kunnan asukkaita sijoitettavaksi.

”Karinaisissa oli evakkoina varsin monen Karjalan kunnan asukkaita. Kun asutusviranomaiset huomasivat tämän ja kun Pöytyältä loppuivat mh - tilat kesken, niin Karinaisissa jo asuville ’ohtanlahtelaisille’ nimettiin tiloja Karinaisista Kyrön ja Pöytyän puoleiselta alueelta. Marttilan puoleiselle alueelle asutettiin simpeleläisiä ja vapaaehtoisesti Karinaisiin asetui karjalaisia lähes 10 kunnasta”, kertoi Pirkko Riikonen.

Siirtokarjalaisten tie -nimisen, vuonna 1970 painetun kirjan (epätäydellisten) tietojen mukaan Karinaisissa asui ko. aikaan noin 100 karjalaista ruokakuntaa. Niistä lähes puolet olivat kurkijokelaisia sukujuurta ja toisen puolen muodostivat antrealaiset, jaakkimalaiset, muolaalaiset, parikkalalaiset, rautulaiset, simpeleläiset ja uukuniemeläiset.

Karinaisten kirkko ei koskaan ole sijainnut ”keskellä

-Paljon on asioita tullut vuosien saatossa lisää, esittelee Pirkko Riikonen. Hänen edessään oikealla on Karinaisten kunnan vuosikertomus vuodelta 1948 ja vasemmalla vuodelta 2004. Vieressä vino pino muiden vuosien vuosikertomuksia.

kylää” vaan sivummalla, sillä kunnan keskuksiksi nousi rautatieaseman ansiosta Kyrön seutu. Sille, ja koko kunnallekin merkittävä asia oli Eilisenvaaran yhteiskoulun sijoittuminen Kyröön vuonna 1948 Rajamäen kartanon maille. Tänä Elimenvaaran Saavanmäeltä evakkoon lähtenyt yhteiskoulu on pitänyt pintansa koululaitoksen muodonmuutoksissa, sillä Elimenvaaran lukiosta kirjoitetaan edelleen ylioppilaaksi.

Pitkiä kausia luottamustehtävissä

Vuonna 1947 pidetyissä kunnallisvaaleissa karjalaiset menivät vaaleihin omalla listallaan ja valituksi tuli v. 1948 alkaneelle vaalikaudelle Antti Taskinen. Seuraavissa vaaleissa karjalaiset olivat tavan mukaan eri puolueiden listoilla ja vali-

tuiksi tulivat vuonna 1951 alkaneelle kaudelle simpeleläinen Petter Terävä, jonka valtuustokausi kesti neljä vaalikautta, kurkijokelainen Juho Heinonen, joka oli valtuustossa kolme vaalikautta, sekä parikkalalainen Valde Malinen jonka kausi kesti kaksi vaalikautta.

Seuraavina kausina, jotka alkoivat vuosina 1954 ja 1957 valtuustossa jatkoivat Juho Heinonen ja Petter Terävä. Vuoden 1961 alusta Terävän rinnalle valtuustoon nousi Alma Turkki. Vuoden 1965 alusta lukien olivat ”remmissä” uudet valtuutetut, Viljo Ahokas ja Otto Harmainen. Seuraavalle, v. 1969 alkaneelle kaudelle edustus putosi yhteen karjalaiseen, sillä valtuustoon pääsi ainoastaan Reino Kuopio. Hän uusi valtakirjansa myös seuraavalle, vuonna 1973 alkaneelle kaudelle saaden kaverikseen Eino

Kurkijokelaisia kunnalliselämässä

Vuoden 2008 viimeisessä numerossa alkanut artikkelisarja käsittelee kurkijokelaisten osuutta sijoituskuntiensa kunnalliselämässä vuosina 1947-2008.

Peipon. Vuonna 1977 Peippo jatkoi ja kaveriksi tuli toisen sukupolven karjalainen Pentti Terävä, joka jatkoi isänsä Petter Terävän työtä peräti viisi valtuustokautta ollen ainoa karjalaisten edustaja vuonna 1981 alkaneella kaudella.

Vuoden 1985 alkaneelle kaudelle tulivat valituiksi Pentti Terävä, Eeva Mäkelä ja Martti Rokka. Vuodesta 1989 valtuustossa jatkoivat Pentti Terävä ja Martti Rokka. V. 1993 alusta valtuustoon kuuluivat edelleen Pentti Terävä ja Martti Rokka ja uusina Aila Simola sekä Tuula Tuominen (2 sp). Vuoden 1997 alusta jatkoivat Martti Rokka ja Aila Simola. Vuonna 2001 alkaneelle kaudelle, joka jäi Karinaisten kunnan historian viimeiseksi, valtuustossa olivat Henri Valkeapää (2 sp), Kaisa Simola (2 sp), Erkki Poutanen ja Veikko Pitkänen (2sp).

Kurkijokelainen Heikki Tirri teki pitkän ja ansiokkaan uran Karinaisten kunnanhallituksen jäsenenä, sillä hän kuului hallitukseen viisi valtuustokautta eli vuodesta 1948 lähtien aina vuoden 1964 loppuun saakka. Martti Rokka kuului hallitukseen vuodesta 1989 alkaen vuoden 2000 loppuun saakka. Otto Harmainen kuului hallitukseen kaksi valtuustokautta vuodesta 1969 vuoteen 1976 saakka. Yhden kauden hallituksessa ovat toimineet Juho Heinonen, joka oli hallituksen puheenjohtajana vuodet 1965 – 1968, sekä Aila Simola ja Veikko Pitkänen.

Kurkijokelaisuuden merkitys korostunut ikävuosien myötä

”Heräsin ehkä vähän myöhään tähän kurkijokelaisuuteen, niin kuin moni muukin. Silloin vielä kun vanhempani elivät en kysellyt, enkä kuunnellut riittävästi Kurkijoen asioista. Nyt pyrin paikkaamaan tätä puutetta ja haastelen mielelläni itseäni vanhempien ihmisten kanssa Kurkijoesta ja heidän muistoistaan. Kun olen naimisissa karinaislaisen miehen kanssa, niin koddissamme on kaksi kulttuuririnnakkain”, määritteli kurkijokelaisuuttaan Aila Simola, kahden valtuustokauden kunnanvaltuutettu entisestä Karinaisten pitäjästä.

Aila Simolan vanhemmat ovat Armas ja Emma Vehvilainen, os. Lakkonen, Kurkijoen Saareksen kylästä. Vuonna 1943 syntyneellä Ailalla ei siten ole omakotitaisia muistoja Kurkijoelta ja kotiseutumatkalla Kurkijoella jäi kotipaikka vähän hämärän peittoon, kun ei mukana ollut vanhempaa, Saareksen kylää tuntevaa henkilöä.

Elämäntyönsä Aila Simola on tehnyt maatilana emäntänä miehensä Martin kotitilalla Karinaisten Mäenpään kylässä. Nyt se työrupeama on ohi, sillä syksyllä tulee muutto Kyrön taajamaan jokin aika sitten tilalla tehdyn sukupolvenvaihdon johdosta. Lapsia perheeseen tuli neljä, kaksi tyttöä ja kaksi poikaa ja pojista nuorempi on tilan uusi isäntä.

”Oikeastaan olen ylpeä kurkijokelaisista sukujuurista, siksi paljon ne minulle merkitsevät ja pidän todella paljon yhteyttä vanhempiin kurkijokelaisiin. Toki Karjalan murre on kotikielenä hävinnyt, mutta löytyy helposti karjalaisten kanssa haastellessa”, sanoi Aila Simola.

Hän kertoi joutuneensa kunnalliselämään naapurin emännän aloitteesta, kun tämä pitkäaikaisena valtuutettuna jätti kunnallispoliittikan ja ehdotti Ailalle ehdokkaaksi asettumista. Ailan mukaan voi yksikin valtuutettu jossakin määrin vaikuttaa ratkaisuihin, mutta välillä tuli mieleen, että liikaa annetaan yksityisten edun ajaa kuntalaisten edun ylitse päätöksiä tehtäessä.

Arvi Heinonen.

Elisenvaaran yhteiskoulu kohoaa ylväänä omalla kummullaan Kyrön keskustassa.

Tarkennuksia ja kysymyksiä Mummon arkun tarinoihin

Haluan vielä lisätä uutta tietoa Karoliina-mummon tarinaan.

Pyysin Outokummun seurakunnalta mummon virkatodistuksen jotain lisätietoa saadakseni. Siitä selvisi, että hänen isänsä oli Juho Heikki Keronen, syntynyt 20.12.1830 Kuusjärvellä. Äitinsä oli Kaisa Stiina e. Kokko, syntynyt 20.12.1839 Liperissä. Vihkipäivästä ei tietoa. Isä on kuollut 29.9.1912 ja äiti 26.11.1914.

Anni-täti kyllä tiesi lapsia olleen kolme, mutta ei koskaan puhunut siitä kolmannesta lapsesta, eikä kukaan muukaan.

Vanhin lapsista oli poika Juhana Heikki, syntynyt 12.8.1874. Seuraava oli Maria Henrika, syntynyt 22.5.1877 ja kuopuksena

olikin sitten Karoliina, syntynyt 23.8.1879.

Maria oli muuttanut Kurkijoelle 24.3.1897 naimattomana ja veljensä Juhana seurannut sisartaan 11.10.1897 samoin naimattomana. Viimeisenä sitten Kurkijoelle lähti Karoliina 26.3.1898. Mummo on ollut silloin vajaa 19 vuotta, toisin kuin Anni-tädin mukaan hän olisi lähtenyt jo 16-vuotiaana kotoaan.

Tästä Mariasta minulla ei ole mitään muistikuvaa, kuin että äiti puhui usein ”Hintriikka”-tädistä. Olisikohan häntä kutsuttu

toisella nimellään, koska Maria-nimisiä oli paljon? En myöskään tiedä oliko ”Hintriikalla” muita lapsia kuin poika Toivo (Jussilainen), jota äiti kutsui tätin Toivoksi.

Tähän väliin on pakko kertoa pieni juttu lapsuudesta.

Asuimme silloin jo omassa kodissa Pöytyällä ja Amerikasta tuli jotain sota-avustuspaketteja, joissa oli vaatteita, Mikkä ja mitä kaikkea lie ollutkaan. Sitä en tiedä, kuka niitä jakoi, mistä ja millä perusteella niitä sai, mutta joku paketti meillekin

Kuka tietää valokuvasta jotakin? Karoliina-mummo on vasemmalla, keitä ovat muut ja kuka on vainaja?

ilmestyi. Mieleeni ovat jääneet ”luukkuhousut”, joita oli pakko pitää, vaikeivat ne mukavat olleetkaan. Kerran sitten tuli aivan ihana vihreä talvitakki, jossa oli huppu karvareunuksella. Mutta voi surkeuden surketta – se oli liian pieni! No, äiti määräsi sen annettavaksi tätin Toivon Paulalle, joka oli minua nuorempi ja pienempi. Että oli katkera,

voiko enää kovemmin kohdella kolhia?! Johtuukohan siitä vastenmielisyyteni vihreitä vaatteita kohtaan? En ole vielä Paulalta kysynyt muistaako hän sen takin. Tämä oli syrjähyppy ”arkun tarinaan”.

Kuka tietää Juhana Kerosesta?

Mutta nyt taas asiaan. Tämä Juhana Kerosen tarina minua kiinnosta. Mitä hän

on Kurkijoella touhunnut ja mihin joutunut, kun kukaan ei ole mitään puhunut. Jos joku lukijoista jotain tietää, olisin kiitollinen tiedoista.

Osoitteeni ja puhelinnumeroni saa Kurkijokelaisen toimituksesta tai voihan kirjoittaa lehteen.

Irja Vehmanen

Karjala elää muistoissa - ja verkossa

Verkkopalvelu Karjalankartat.fi avattu

Maanmittauslaitos julkaisi lauantaina 13.6. verkkopalvelun, jossa voi katsella historiallisesti merkittäviä, luovutetun Karjalan alueen karttoja ilmaiseksi. Kartat ovat verkossa osoitteessa www.karjalankartat.fi.

Kansallisomaisuutta olevat kartta-aineistot on piirretty ennen vuotta 1939. Maanmittauslaitoksen pääjohtaja Jarmo Ratia esitteli uutta verkkopalvelua lauantaina 13.6.2009 Karjalaisilla kesäjuhilla Kuopiossa. Ratian omat sukujuuret ovat

Karjalassa, ja palvelusta löydettiin lauantain esittelytilaisuudessa Koiviston alueelta muun muassa Ratian suvun kotitalon.

Maanmittauslaitoksessa sovellusasiantuntijana työskentelevä Jyrki Tiittanen on innokkaana sukututkijana koonnut vapaa-ajallaan Karjalan kartta-aineiston verkkopalvelun pohjaksi. Paikannimiä on yhteensä noin 40 000. Tiittanen kertoi kesäjuhilla muun muassa paikannimistä ja kartta-aineistoista.

Verkkopalvelu on tehty ulkoasultaan yksinkertaiseksi ja mahdollisimman helpoksi käyttää, jotta sitä voisivat hyödyntää myös tottumattomat internetin käyttäjät. Käyttöliittymä on toiminnaltaan samankaltainen kuin Maanmittauslaitoksen ylläpitämä Kartta-paikka.fi, jossa kansalaiset voivat ilmaiseksi selata Suomen maastokarttoja ja ilmakuvia.

Palvelu hyödyttää muun muassa Karjalaan matkustavia, sukututkijoita sekä

”Katsos, Ukki asui ennen Karjalassa. Tässä oli meidän suvun tila. Ja nuo hatun näköiset merkit tuossa kartalla, siitä alkoi metsä. Hei, lähetetäänpä tämä linkkinä Äidille, niin hänkin voi katsoa.”

Karjala elää muistoissa – ja verkossa

Karjalan kartat ovat nyt verkossa. Historiallisesti merkittävä, luovutetun Karjalan kartta-aineisto on piirretty ennen vuotta 1939. Maanmittauslaitos tarjoaa kartat ilmaiseksi kaikkien saataville ja helposti käytettäväksi.

www.karjalankartat.fi

MAANMITTAUSLAITOS.FI

kaikkia historiasta ja Karjalan alueista kiinnostuneita.

Karttojen selailun lisäksi verkkopalvelussa voi muun muassa etsiä kohteita paikannimellä, lähettää kiinnostavasta karttänäkömäsä linkin tutulle sekä ottaa esimerkiksi vanhan sukutilan tarkat koordinaatit ylös Karjalan matkaa varten.

Paikannimellä voidaan

hakea muun muassa kaukuneja, kyliä, vesistöjä ja muita rakennettuja kohteita. Sukututkimusta aloitteleva voi jäljittää omalla sukunimellään esimerkiksi muita Sihvosia tai Moilasia eri puolilta Karjalaa.

Kartta-aineistojen historiallisen taustan vuoksi kaikki aineistot eivät ole täysin kattavia. Palvelin il-

moittaa paikoittain karttaikkunassa, ettei karttaa ole saatavilla. Näitä aineistoja ei välttämättä ole lainkaan tehty tai niitä ei ole voitu syöttää verkkopalveluun esimerkiksi siksi, että ne eivät ole samassa projektio-kaistassa muiden karttojen kanssa.

Kurkijoen Pitäjäjuhlat

8.-9.8.2009

Loimaan yhteiskoululla

Kuva vuosikymmenien takaa

Eino ja Aino (o.s. Rouvali) Lakkosen hääkuva 2.7.1927. Istumassa vas. isäni Matti Kylläinen, morsiamen täti, morsiuspari, sulhasen veljet Matti ja Heikki Lakkonen. Kuvan omistaa Annikki Söderholm o.s. Kylläinen

Sylvi Sainio:

Kalajuttuja talvisodan jälkeen

Sodan loputtua sijoituimme 13.3.1940 Jyväskylän lähelle Vesangon koululle. Pönttövuoren tunneli oli aivan lähellä ja kevät tuli silloin aikaisin. Koulun ja pienen rautatieaseman välissä sijaitseva järvi alkoi jo vapautua jäistään. Järveen laski kapea puro, josta veikko ja Sylvi löysivät kevättulva-aikaan hyvän kala-apajan. Meillä oli juuttisäkki, jota toinen piteli avoinna ja toinen ajoi kalat myötävirtaan säkkiin. Välillä vaihdoimme säkinpitemisvoroa nähdäksemme kumpikin paremmin. Nyt saaliskalat olivat isoja ahvenia ja hauenluikkuja, jotka ahtaantuivat ojaan kevätkutuinnossaan. Kalastajat kastuivat läpimäriksi ja käsiäkin paleli, mutta kyllä kannatti! Kaikille koulun evakoille maistui makoisa kalakeitto. Kalastajia sen sijaan paikalliset asukkaat pitivät ”kummallisina rysinä”.

Muutto Pieksämäelle

Valtion Rautatiet työllistivät rautatieläisten leskiä. Myös äitini sai työtä Pieksämäen asemalta. Tuomaisen Maija teki sitä, mitä kulloinkin työksi osoitettiin. Pieksämäellä oli kaunis iso järvi ja sen ympäristössä useita pienempiä järviä ja lampia.

Äiti sai ostettua vanhan miesten ja naisten pyörän. Naisten pyörällä äitini opetelti ajamaan silloin 37-vuotiaani. Iltaisin hän harjoitteli Juvalle johtavalla tiellä ja pian ajotaito löytyikin. Hotel Hansan ohi ajoivat myös Tuomaisen Veikko polkien, Sylvi tarakallaan onkivapoineen ja matopurkkeineen istuen. Muutaman kilometrin päässä oli Tahinlampi, mistä nousi vain pieniä särkiä ja ahvenia. Siirryimme Kärrinpyörä-nimiselle suolammelle. Ensimmäinen ei näkynyt, mutta sitten potkaisu! Kiskoimme mustasta lammeesta yhdeksän suurta ahventa. Ne olivat veljeksiä

Viimeinen kuva Joulupäivän työvuorossa olleista. Tuovi Tuomainen nuolen osoittamana, tämä oli hänen viimeinen elinpäivänsä, hän menehtyi aseman pommituksessa.

– samankokoisia kuin tämän päivän annessiitit. Kaloista riitti hyvin meille kolmelle: äidille, Veikolla ja Sylville. Ruoka alkoi olla jo tiukalla eikä meillä ollut tuttuja maa-seudulla, mistä olisimme saaneet ruokalisää. Vaikka kodistani Pieksämäen rautatieläisten talossa tehtiinkin sotilaiden kanttini, sai kaurapuurokattila ja suuri teppannu siirtyä sivuun, jotta komeat ahvenet saatiin paistettua. Tämä kalaonni jäi ainutkertaiseksi.

Veikko ei enää suostunut kouluun. Hän aloitti juoksupoikana 12-vuotiaana rautatieasemalla. Ei evakkopolkia edes patisteltu kouluun (Veikkoa painoi parhaan tukijansa, Tuovi-veljen, menetyks, josta ei lyhyen elämänsä aikana ehtinyt tointua).

Juoksupoikia, silloisia kannyköitä, oli kolme samankäistä: elisenvaaralaiset Veikko Tuomainen ja Eino Pesonen sekä pieksämeläinen Tauno Tarvainen. Heidän esimiehinä olivat Rossi ja Strengell. Veikko lienee mukavalle esimiehelleen Rossille maininnut, että mukavahan olisi päästä oikein järvelle kalanpyyntiin.

tiin. Niin Veikosta tulikin Rossin veneeseen ”soutumies”. Suurene ihmeenä veljeni kertoi, miten katis-ka oli puolillaan ahvenia. Minä en siitä ilosta päässyt osalliseksi, mutta taas syötiin kalaa.

Takaisin Elisenvaaraan

Toukokuun puolivälissä vuonna 1943 muutimme takaisin Elisenvaaraan omaan kotiin. Äiti ja Veikko saivat työtä rautatieasemalla, minä pääsin vanhan meijerin kivijalkaan rakennettuun yhteiskouluun. Veikko oli 16-vuotias ja minä täytin syksyllä 13 vuotta. Veikko paineli heti tutkimaan Kotavaaranjoen kalatilannetta. ”Siellä on yksi iso lohi”, hän ilmoitti. Jostain hän oli saanut osin ruosteista katiska-verkkoa, josta yhteistuumin kyhäsimme katiskantapaisen pyydyksen, ilman ohjausaitaan. Ensimmäisellä yrittämisellä saimme sen viimeisen kalan, veljeni viimeisen kalan. Viritimme onkemme jokivarteen aivan kuin ennen sotaa, mutta emme saaneet mitään. Sotako vei kalatkin? Ei tullut rautuja edes isäni kotijoesta Jaakkimassakaan. Jokien yli rakennetut sillat oli räjäytetty, kalat eivät ehkä siksi päässeet nousemaan asuinsijoilleen.

Kauhun aika alkoi taas vuonna 1944 ja kaikki muuttui. 15.6.1944 kotini sai osuman: yksitoista pommituskuoppaa tontillamme – ei kalastettu. Evakko-aika alkoi uudelleen, ensin Hannoseen Mikriläntien varteen. Sota kiihtyi ja Elisenvaara koki suurhävityksen 20.6.1944. Kamarahkon vaihde jäi nuoren vaihdemiehen, veljeni Veikon elämän viimeiseksi vaihteeksi 1.7.1944.

Evakkoon

Juna vei Kouvolaan. Moneen vuoteen ei kalastettu, ei kyllä ollut kalakaveriakaan. Yritin niillä Kotavaaran kar-

jalaisilla ongilla Valkealan Käyrälampeen laskevasta joesta, mutta sain vain mitättömiä matikanluikeroita. Ne eivät minua miellyttäneet. Muuten Kouvolassa oli hyvä asua, paljon ”mie-sie”-ihmisiä. Koulua kävin innolla ja Kouvolan Tyttölyseo antoi erinomaisen pohjan jatko-opinnoille.

Elämä kirkastuu

Vuonna 1953 valmistuin kansakoulunopettajaksi ja samana vuonna avioituin Eino Sainion kanssa. Meillä oli vene, jonka veimme nykyisen Vekaranjärven varuskunnan alueelle Pahkajärven rantaan. Taas pyydettiin veden viljaa, nyt pitkälläsiimalla monenlaista suurta ja pientä kalaa. Sainio oli hyvä kalamies!

Vuonna 1958 meillä oli jo oma ranta, oma mökki, perhe kasvanut ja kova kalastusinto vesille. Erisilmä-kokoisten verkkojen pyytämistä tulivat tutuiksi muikut, siiat, lahnat ja tietysti isot hauenvonkaleet, jopa ankeriaat. Perheen isä ehti ennen liian aikaista kuolemaansa (1972) opettaa lapsilleen kalastuksen jaloja taitoja. Hyvä niin.

Lapin joet

Vuonna 1966 suuntasimme täpö täyden automme kohti pohjoista. Lapsistamme kolme vanhinta osasi jo hienosti heittää osaa virveliään. Minä olin huonoin tässä taidossa, vaan en tuota minullekin hankittua härveliä, virveliä, ehtinyt juuri muilta kiireiltäni harjoittamaan. Mieheni tunsu useita Lapin jokia. Hän oli ampumaleireillä ja sotaharjoituksissaan vapaalla ollessaan vispannut näitä kuulemma kalaisia vesiä. Tältä retkeltä nuorimmamme, Saara, jäi naama soikeana mummons hoi-viin mökillämme, kun muu perhe starttasi Jaalasta.

Suomussalmella yövyimme matkamme ensimmäisen yön. Sieltä löytyi myös uusi kasvi, kaarlenvaltikka.

Sylvi ja savustetut ahvenet, kaikki eivät sopineet yhdelle ritilälle.

Kasvilaumat ja sanomalehdet kulkivat mukamme auton takakontissa. Usean etapin kautta matka jatkui oikeaan Lappiin, missä alkoi varsinainen kalastus. Vanhimmalta tyttäreltämme Helenalta irtosi heittoastimesta ruuvi pirskahtaen jokeen ja näin hänestä tuli minun lähes käyttämättömäksi jääneen virvelin uusi onnellinen omistaja. Minun mieluinen osani oli tammukoiden, siikojen ja harjusten koukuista irroittelu. Kiirettä riitti tässä toimessa! Minulle ennen näkemätön harjus näytti kummalliselta Luojan luomine liian suurine selkävineen. Harjukset olivat kaloistamme suurimmat, jopa kiloisia, kun taas Karjalan rautuja muistuttavat tammukat olivat pienempiä kuin Kotavaaranjoesta nousseet puroraudet. Kaikki nämä olivat hyviä lohikaloja ja herkullisia retkeläisten suihin, vaikkakaan ”Lapinhullua” minusta ei tullut. Jaalan korkeat kalliorannat, matalat silokalliot ja hienot hiekkarannat ovat sielunmaisemaani parhaimmillaan. Mutta onpa nähty ja koettu kalamatka Lapissa. Oma Jaalan rantasauna tuntui kahdeksanpäiväisen kalastelun ja autoilun jälkeen autuaalta. Mistä mahtoivat kimolalaiset kaiken kalahulluuteni tietää, kun minut kalastuksenvalvojakseen valitsivat?

Kotavaaranjoen vertaista kalojen pyytämistä ei voita mikään. Veljiäni olen näiden vuosikymmenien aikana ikävöinyt ja tulen heitä aina kiittäen muistamaan. Onneksi sain lähes 14-vuotiaaksi pitää edes nuoremman heistä. Nyt omat lapseni ja lukuisa lastenlapsieni joukko täyttää paljolti ajatukseni. Kesäisin jatkamme kalastusretkiämme ja löytyypä joukostaan myös lintujen ja kasvien tuntijoita, mikä ilahduttaa minua suuresti. Jatkukoon vain moinen elämänmeno.

Näiden kalajuttujen myötä kiitän ja lämmöllä muistan veljiäni Tuovia ja Veikkoa sekä heidän ystäviään, reippaita ja mainioita elisenvaaralaispoikia, joita muistellessa ei aika käy pitkäksi.

Uutta ja vanhaa

Kuuselan veneveistämö-

Pieksämäen aseman juoksupojat: vas. Veikko Tuomainen (12 v.), Eino Pesonen ja Tauno Tarvainen.

Sylvi Sainio tyttärensä Saaran kanssa hauen ”mittauksessa”, vonkaleella painoa 7,5 kg.

Näkökulmia

Masennuksen mantereella

Loppusyksyn sateinen sunnuntai. Kauppojen näyteikkunat valaisevat märkää asfalttia. Teatterissa esitetään Kati Seppälän käsikirjoittamasta ja ohjaamasta Masennus-näytelmästä tehty elokuva. Vaihdan rahani lipuksi ja ohjelman välistä löytyy nenäliina. Mikä tästä aiheesta tekeekin niin kipeän?

Valot sammuvat, sali hiljenee. Valkokankaalle ilmestyy jotain hämärää ja taustalla soi CMX:n Melankolia:

Miten vihaankaan puhetta, sanoja, vihaankaan kirjoittamista

Kävelen vaan kehää tyhjässä talossani

Kuva kankaalla selvenee. Huoneessa istuu tyttö pöydän ääressä ja pohtii, kuinka ei ole taaskaan nukkunut. Mieleeni alkaa muistua kaikkea kuulemaani ja lukeamaani masennuksesta, tuosta nykyajan trendisairaudesta. Ja totta: masennukseen saattaa liittyä unettomuus tai

toisaalta masentunut saattaisi nukkua yötä päivää. On niin paljon parempi katsella maailmaa peiton raosta. On edes vähän lämpimämpi ja turvallisempi, sillä karu totuus on, että maailma on varsin kylmä ja kova.

Maailmako painajainen, josta ei voi herätä, elämäkö huokaus kahden tyhjyyden välissä?

Juoni etenee. Katsojalle selviää, että parikymppinen päähenkilö elää ikäiselleen tyypillisellä tavalla, seurustelee, opiskelee, on muuttanut jo vanhempiensa luota. Varsin pian kuitenkin selviää, että kaikki ei ole hyvin. Koulua ei luista, seurustelu ei suju. Toisen voi olla vaikea hyväksyä kumppanin alakulua, jos oma elämä hymyilee. Ulkopuolinen usein päivittelee, kuinka nuorelta voi olla elämänhalu hukassa. Masennus on kuin manner, jonka meri erottaa kaltaisistaan. Niillä toisilla vain elävät ne, joilla on jostain syystä vahvemmat

langat käsissään. Mutta toistaan huonompia eivät liene kummatkaan. Miksi masennukseen onkin niin vaikea suhtautua luontevasti?

Väliajalla tarjoillaan kahvia. Olen sinnitellyt, nenäliina on kauniisti käsiohjelman välissä, mutta monet niistävät jo. Aulassa on kukka-asetelma, joka on tehty rikkinäiseen saviruokkuun. Mieleen nousee väistämättä laulun sanat: *olen särkynyt saviruokku, pala palalta murtui pois...*

Tarina synkkenee. Poikaystävä jättää. Kaverit tunnistavat masennuksen oireita, mutta asiaan on vaikea puuttua. Miten osaisikaan hienotunteisesti auttaa uupunutta? Kaikki etenee masentuneelle tyypillisellä tavalla: vetäytymistä, ahdistusta, yksinäisyyttä, oman tilanteen ymmärtämättömyyttä.

Suru puretaan suomalaisittain pulloon. Itsetuhoisuus astuu mukaan kuvioon. Lopulta lavalla pimenee,

kun päähenkilö ottaa lääkkeitä yliannostuksen. Lääkkeen epämiellyttävä maku nousee suuhun, kuka ei joskus olisi vahingossa puraissut särkylääkettään.

Sairaalan huone on valoisa. Sängyn ympärille ovat kokoontuneet äiti ja sisar. Läheisissä nousee syyllisyydentunteita. Mitä olisi voinut tehdä toisin? Paroneminen on pitkä prosessi, mutta apua on saatavilla. Yksin ei tarvitse kenenkään jäädä. Onneksi tämä tarina sai onnellisen lopun.

Lopputekstit vilisevät. Totuus on taruakin ihmeellisempää. Niinpä tämäkin näytelmä perustui osin käsikirjoittajan omakohtaisiin kokemuksiin, vaikei täysin pitänytään yhtä tosielämän kanssa. Teatterilla puhutaan vielä masennuksesta ja mielenterveydestä, osuahan aiheen teemaviikko juuri tuohon syksyiseen ajankohtaan. Mutta toisin kuin saataisi kuvitella, uuden alun vuodenaika, kevätään, ei

tuo aina lohtua synkkyyteen vaan jopa päinvastoin: itsemurhien sesonki on juuri kevät. Masentunut mieli saattaa vain ahdistua lisääntyvästä valosta ja luonnon kevätkonsertista. Miksi olenkaan yksin ja ahdistunut aikana, jolloin luonto luo uutta ja linnutkin istuvat pareittain sähkölangoilla?

Ilta pimenee jo. Sade on lakannut ja ilma viilenee. Ajatukset vellovat jossain määrin maan ja selkenevän taivaanrannan välissä. Minunkin sisältä on mennyt rikki osia. Olen kuitenkin säästynyt pahimmilta kolhuilta. Ehkä olen ollut armollinen itselleni ja muille, antanut ja saanut anteeksi. Ei masennukselle mitään yhtä syytä voi löytää. Kuinka monimutkainen ihmismieli onkaan. Kävelymatkan päässä odottaa tyhjä ja pimeä koti. Onkohan se yksinäisyys lopulta suurin riski? Tien päässä huomaa pimeän katuvalon. Olisi kätevää, jos ihmisessäkin olisi

osia, jotka loppuun palaneina voisi vaihtaa uusiin. Ehkä me vaadimme toisinaan liikaa. On niin paljon, missä pitää päteä ja menestyä.

Mitä sanottavaa sinulla on masentuneelle, hänelle, joka ei jaksaisi katsoa elämässään eteenpäin?

Kulkisitko hetken rinnalla, olisit vaikka vaan ihan hiljaa? Voisit vaikka halata, harva siitä särkyy.

Vahva uskaltaa olla heikko, myöntää itselleen, ettei jaksaa, sillä aina ei tarvitse jaksaa. Elämä on liian usein taistelua tuulimyllyjä vastaan.

Silmäkulmassa tuntuu jotain kosteaa. Lieneekö vain hento tuulenvire vai mikä saa kaivamaan nenäliinan ohjelmalehtisen välistä? Koti näkyy jo, kun kadunkulmassa joku tulee vastaan. Moikkaa iloisesti, on kai tunnistavinaan.

”Oletsa lenkillä” kuuluu ääni jostain hupun sisältä.

”Joo, lenkillä.”

Ahman Tassu

Laatokan Päivä

Kurkijoen Hyväntekeväisyssätiö käynnisti kulu- van vuoden helmikuussa Laatokka-Baikal-hankkeen, jonka tarkoituksena on saada nuorisokinnostumaan Euroopan ja Aasian suurimpien järvien ympäristöongelmista.

Ensimmäisessä vaiheessa järjestettiin Laatokkaan kohdistuvia tieto- ja taidekilpailuja. Sinä aikana 29 joukkuetta Lahdenpohjan piirin kouluista oli yhtey-

dessä toisiinsa Internetissä.

Toukokuun 14. päivänä kokoontui 182 hankkeeseen osallistunutta nuorta Laatokan rannalle. Oli aika tutustua eri nimien taakse piiloutuneisiin joukkueisiin, kuten Laatokan myrsky, Aldeja, Laulava norppa ja Laatokan sampi. Ennen joukkueiden esittelyä pidettiin Laatokan norpan voimistelukilpailut.

Kurkijoen hyväntekeväisyssätiö on tehnyt aloitteen Laatokan Päivän

virallistamiseksi. Täksi päiväksi kaavailaan Euroopan suurimmalle järvelle Laatokalle omistettuja ympäristöaktioita, taidekilpailuja ja näyttelyjä.

Marina Petrova
Käännös Tapio Nikkari

Laatokan norpan voimistelukilpailuista.

Lomalla sattuu...

Lomalla sattuu ja tapahuu

The Daily Telegraph julkaisi turistien koomisimmat lomamatkaansa liittyvien valituksen aiheet.

”Ostimme Ray-Ban-merkkiset aurinkolasit 5 eurolla katumyyjältä. Ne osoittautuivat väärennöksiksi.”

”Kukaan ei kertonut, että meressä on kaloja. Lapsemme säikähtivät.”

”Meillä kesti yhdeksän tuntia lentää Jamaikalta Britanniaan. Amerikkalaisilta meni vain kolme tuntia.”

Hotelli on huono

Eräs maailmanmatkaja ja uhkasi soittaa poliisille koettuaan, että hotellin henkilökunta oli lukinnut hänet huoneeseensa. Todellisuudessa hän oli

luullut oven kahvassa hotellihuoneen sisäpuolella roikkuvan ”ethän häiritse”-kytlin olevan hotellien henkilökunnan antama käsky olla poistumatta huoneesta.

Toinen hotellihuoneeseen liittyvä vääryys oli huoneen koko. Tätä mieltä oli turisti, joka teki valituksen siitä, että hänen hotellihuoneekseen varaama yksio oli huomattavasti pienempi kuin tuttavien varaama kolmio.

Esitteet valehtelevat

Myös matkailuesitteet koetaan valheellisiksi.

”Hiekka ei ole täällä sellaista kuin esitteessä. Esitteessä hiekka on keltaista, vaikka oikeasti se on valkoista.”

”Minusta esitteessä tulisi selventää, että paikallisissa kaupoissa ei myydä kunnollisia keksejä.”

”Tilasimme matkan vesipuistoon, eikä kukaan kertonut, että tarvitsemme siellä uimapuvut ja pyyhkeet.”

Escon puumerkki

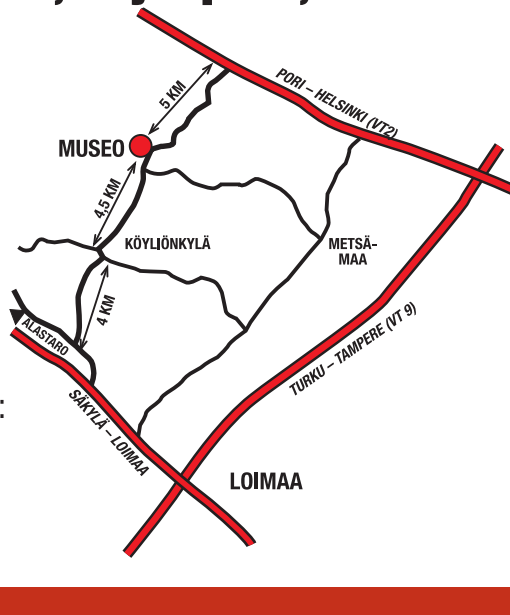
Kurkijoki-museo

Kojonperäntie 446, Kojonperä, Loimaa

Avoinna sunnuntaisin klo 12-16.

Pitäjäviikonlopun aikana avoinna VAIN lauantaina 8.8.2009 klo 12 - 16

Muulloin esittelystä sovittava:
Eino Vepsä,
puh. 0500-875 211 tai
Antti Eklund,
puh. 050-342 6608

Hiitolan pitäjäjuhlat 1.-2. elokuuta Porissa

Jo hyvissä ajoin aloitetut juhla järjestelyt on saatu loppusuoralle ja Hiitola-säätiö ja Hiitolan Pitäjäseura ry. ovat valmiina toivottamaan juhluvieraat tervetulleiksi elokuun ensimmäisenä viikonloppuna Poriin, 62. Hiitolan pitäjäjuhliin. Juhlapaikkana jo aiemmiltakin vuosilta tuttu Kauppaoppilaitos, Luvianpuistokatu 1 Kaksipäiväiset juhlat alkavat lauantaina klo 13

Hiitola-säätiön järjestämällä seminaarilla ”**Uutta tietoa Hiitolan muinaisesta asutuksesta**” Ville Laakson esitys keskittyy lähinnä rautakauteen ja keskiaikaan. Hiitola-säätiön tarjoamien päiväkahvien yhteydessä on mukava tavata tuttuja ja haastella kuulumisia. Tilaisuuteen on vapaa pääsy.

Lauantaina ennen seminaaria on Kauppaoppilaitoksella myös Eerikaisen ja

Kekin suvuilla tapaamistilaisuuksia.

Lauantai-iltaa klo 19 alkaen vietetään iloisissa **iltamatunnelmissa**. Musiikkipitoisen ohjelman lisäksi arvontaa, ”puhvetti” ym. Illan päätteeksi tanssitaan Tarmon tahdissa.

Sunnuntainen juhlapäivä aloitetaan klo 9 Kauppaoppilaitoksen edessä **lipunnostolla** ja lippulaululla, myös tähän tilaisuuteen toivotaan yleisön osallistuvan.

Väinölän kirkossa klo 10 järjestetyssä **Messussa** pitää saarnan pastori Jarkko Willman, mukana myös kuoro Laatokan Laulajat.

Messun jälkeen, perinteitä vaalien viedään Keski Porin kirkkopuistossa olevien Sankarivainajien- ja Karjalaan jääneiden vainajien **muistomerkeille** kuk-

katervehdykset.

Messuun on järjestetty ilmainen bussikuljetus, joka lähtee Kauppaoppilaitoksen edestä klo 9.30. Messun jälkeen paluu Keski-Porin kirkon kautta ja kukkatervehdyksen viennin jälkeen takaisin juhlapaikalle.

Ennen pääjuhlan alkamista Kauppaoppilaitoksella on mahdollisuus ruokailuun, naistoimikunnalla on tarjolla maukasta keittoa ja kirkkokahvit.

Pääjuhla aloitetaan klo 13 komeasti Meri-Porin soittokunnan esittämällä musiikilla. Juhlapuheen pitää Karjalan Liiton kunniapuheenjohtaja Pertti Viinanen, lisäksi luvassa korkeatasoista juhlaohjelmaa. Väliajalla piiraskohvien kera taatusti juttu luistaa. Tuu siekii mukkaa tappaamaa tuttuja, haastelemaa, ja nauttimaan Hiitolaisesta juhlatunnelmasta.

Sielhä myö sit’ taas tavataa”

Raija Laaksonen

Karjalan Liiton toimintakilpailussa Pitäjäseurojen sarjassa ensimmäiseksi sijoittunut Hiitolan Pitäjäseura ry. on tiiviisti mukana Juhla järjestelyissä. Kuvassa seuran sihteeri Raija Laaksonen.

Kirjoituskilpailu

Kurkijoki-Säätiö ja sanomalehti Kurkijokelainen julistavat kirjoituskilpailun, joka on avoin kaikille, joilla on muistoja ja kokemuksia ajalta, jolloin karjalaiset oli siirretty uusille asuinsijoille. Sopeutuminen, oman maan hankinta, rakentaminen sekä vastaan tulleet muut vaikeudet koettelivat tuolloin siirtoväkeä usein jopa kohtuuttomasti. Mutta oli myös ilon ja onnen hetkiä, jotka antoivat toivoa ja uskoa tulevaisuuteen.

Kirjoittakaa niistä, mieluummin koneella, ja lähettäkää tuotoksenne 30.9.2009 mennessä osoitteella: **Sanomalehti Kurkijokelainen, Koulukuja 7, 32200 LOIMAA**. Kuoreen merkintä: ”Kirjoituskilpailu” ja nimimerkki. Kuoren sisälle on laitettava kirjoituksen lisäksi suljettu kuori, jonka päällä on nimimerkki ja sisälle on laitettava paperi, jossa on nimimerkki ja kirjoittajan nimi ja osoite sekä puhelinnumero. Lisätietoja tarvittaessa voi soittaa numeroon 0500875211 (Eino Vepsä).

Kurkijokelaisella on oikeus julkaista vastikkeetta kaikki kirjoitukset ja ne jäävät Kurkijoki-Säätiön omaisuudeksi ja säilytettäväksi Kurkijoki-museossa.

Parhaat kirjoitukset palkitaan ja palkinnot jaetaan Kurkijokelaisen 60-vuotisjuhlassa Loimaan Heimo-linnassa 15.11.2009.

Toivomme runsasta osanottoa, sillä kyseisistä rakentamisen ja raivaamisen ajoista ei ole tarpeeksi tallennuksia ja niistä muistavien joukot nopeasti vähenyvät.

Kurkijoki-Säätiö

ONKS TIETOO VASTAUKSET

1. Ilomantsin
2. Hevoslääkäri
3. Raakel
4. Leghorn-rotua
5. Nahkiainen
6. Mihail Gorbatshev
7. se hypätään kiinteältä alustalta (esim. vuorelta)
8. Nokkosperhonen
9. kuparin ja sinkin
10. Juho Niukkanen

MUSIIKKIVÄEN PALVELUPAIKKA LOIMAAN MUSIIKKI

Puh. (02) 7622 950
Oikokatu 3, Loimaa
Avoinna:
ma suljettu, ti-pe 12-17, la 10-14

Asianajajia

ASIANAJAJA
on asianajajaluetteloon hyväksytty lakimies, jolla on s. detty kokemus ja taito. Asianajajan toimintaa valvovat Asianajajaliitto ja oikeuskansleri. Asianajotoimistot hoitavat my s maksuttomia oikeudenkäyntiä ja oikeusturva-asioita.

Asianajotoimisto HEIKKI RANTANEN

Varatuomari
Julkinen kaupanvahvistaja
Kauppalankatu 9-11 B, Loimaa
p. (02) 762 2888, fax 762 2313
heikki.rantanen@kolumbus.fi

Asianajotoimisto JARI HEIKMAN OY

AA, VT Jari Heikman
AA, VT Katri Ranta-Eskola
VT Kaarina Nylamo
Turuntie 8-14, II krs. Loimaa
Puh. (02) 762 4400, fax 763 1301
jari.heikman@aatsto.inet.fi
www.heikman.com

Erikoishammasteknikko

MARKO ROSENDAHL

Vastaanotto Heimolinnankatu 14 Loimaa

Ajanvaraus puh. (02) 763 1179

EHT-
liiton
jasen

ERLUND-talo

Hengittävä hirsitalo. Rakenteissa ei muoveja eikä epäorgaanisia aineita. Englannin MTV:n valinta Suomen edustajaksi Grand Designs-ohjelmaan.

Asu terveellisesti, hengitä vapaasti unelmiesi talossa, Erlund-talossa!

MELLILÄN HIRSITYÖ
Ysitie 345, 32300 MELLILÄ

Kotimaan myynti:
Juhani Eklund p. 0400-530 979
e-mail: myynti@erlund-house.com

Kurkijokelainen

Kurkijokelaisen, hiitolaisen ja karjalaisen hengen vaalija.

Tilaa nyt Kurkijokelainen, kaksi kertaa
kuukaudessa ilmestyvä pitäjälehti!
Vuosikerta vain 35 eur. Tilattuna alle 1,50 eur/kpl.

Tilaan Kurkijokelaisen

☐ Itselleni ☐ Lahjaksi

Lehden saaja

Nimi: _____

Lähiosoite: _____

Postinro ja -toimip.: _____

Lahjatilauksen maksaja:

Nimi: _____

Lähiosoite: _____

Postinro ja -toimip.: _____

Pvm. _____

Allekirjoitus: _____

Palauta kuponki kirjokuoressa osoitteella:
Kurkijokelainen, Koulukuja 7, 32200 LOIMAA
tai tee tilaus sähköpostiosoitteessamme:
toimitus@kurkijokelainen.inet.fi